1990 GUTE BOTSCHAFT VERLAG Dillenburg, West Germany

Adunarea Dumnezeului Celui viu

— Cum prezintă Cuvîntui lui Dumnezeu Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu
— Ce au făcut oamenii din ea
— Cum să răspunzi, în zilele noastre, la ce ne învaţă Dumnezeu cu privire la această Adunare
Andre GIBERT

Introducere

„Cine nu strînge cu Mine, risipeşte"
Matei 12.30

Paginile care urmează au ca scop să pună din nou înaintea celor ce sînt creştini învăţătura Cuvîntului lui Dumnezeu cu privire la ceea ce apostolul inspirat numeşte „adunarea Dumnezeului Celui viu" (1 Timotei 3.15).
Cele două cuvinte biserică şi adunare au acelaşi înţeles şi amîndouă vor fi folosite în aceste pagini. Cuvîntul adunare are avantajul că însăşi forma sa aminteşte mereu semnificaţia lui, mai uşor scăpată din vedere cînd este folosit cuvîntul biserică. De altă parte, acesta din urmă poate da neclaritate, prin faptul că este folosit de tot felul de denominaţii religioase; este adevărat totodată că astăzi unii se numesc în mod abuziv „adunările lui Dumnezeu".
învăţătura cu privire la adunare, mult timp necunoscută, a fost adusă la lumină cu ocazia marei
treziri pe care Duhul lui Dumnezeu a făcut-o în toată creştinătatea, acum vreo cinci generaţii. Credincioşi din diferite ţări au fost aduşi în această perioadă să se adune simplu pentru Numele Domnului Isus, fără altă autoritate decît Biblia. Din aceste adunări, multe şi-au continuat existenţa, iar altele asemănătoare s-au format. Această broşură a fost scrisă îndeosebi pentru aceştia. Dar subiectul Adunării se arată atît de actual, este de o importanţă atît de mare, încît se pare potrivit pentru multe suflete care caută unde şi cum să se adune în afara oricărui formalism religios, ca fraţi şi surori ,în credinţa creştină.
Starea lumii creştine, astăzi nu mai este exact aceeaşi ca cea din timpurile cînd, prin slujitori pregătiţi, Dumnezeu aducea din nou la lumină adevăruri lăsate uitării. Ele au fost, de atunci, deseori diluate cu tot felul de născociri dintr-o mulţime de învăţături dăunătoare şi nu este totdeauna uşor să distingi ce este întemeiat pe Cuvîntul lui Dumnezeu şi ce nu este de primit de către oricine vrea să asculte de acest Cuvînt. In zadar sîntem înştiinţaţi împotriva „noutăţilor"; acestea au adesea o înfăţişare frumoasă şi ele ne asaltează din toate părţile, în conversaţii, lecturi, predici, încît niciodată nu va fi de prisos să ne îndemnăm unii pe alţii să păstrăm „lucrul acela bun care ni s-a încredinţat prin Duhul Sfînt care
locuieşte ui "noi" (2 Timotei 1.14). Adevărul rămîne, neschimbat. Şi trebuie să ne străduim să-1 căutăm şi să ne ţinem inimile strîns legate de el, din dragoste

pentru Hristos.
De altă parte, foarte des se insistă numai asupra „practicii" unui mers pentru care se neglijează să i se asigure terenul. Pericolul este fără îndoială mai mare decît ne închipuim, de a ne reduce pretenţiile la ţinerea oarecum satisfăcătoare a obiceiurilor socotite bune, numai pentru că ele erau şi ale înaintaşilor noştri, şi să ne mulţumim, fără să mărturisim deschis, cu un fel de cod al fraţilor. Important este nu de a copia pe aceşti înaintaşi, ci de a veni noi înşine la izvorul din care ei s-au adăpat. Noi trebuie să urmăm „credinţa" lor, „privind de aproape sfîrşitul vieţuirii lor" (Evrei 13.7). Purtarea lor izvora din credinţa lor. Am putea noi îndreptăţi prin Cuvînt — în spiritul lui şi nu numai în litera lui — felul cum ne purtăm, care altfel, oricît de bun ar fi el, n-ar avea ca autoritate decît tradiţia şi ar conduce la rutină?
Acest Cuvînt şi acest Duh să ne înveţe în această cercetare a gîndului lui Dumnezeu cu privire la strîngerea laolaltă a celor credincioşi.
Partea întn'a

PRINCIPII ALE ADUNĂRII CREŞTINE

I. Biserica potrivit gîndului lui Dumnezeu
II. Ce au făcut oamenii din Biserică
III. Ce este de făcut în situaţia acutală

învăţăturile şi îndemnurile Noului Testament se adresează rareori creştinului izolat; cel mai des, ele se îndreaptă creştinului ca făcînd parte dintr-un întreg, dintre cei „sfinţi" (Romani 1.7; 1 Corinteni 1.2; 14.33; 16.1; Iuda 4 etc). Această calitate de „sfinţi" nu este de fapt rezultatul vreunor merite ale lor; ei sînt sfinţi prin chemarea lui Dumnezeu, datorită lucrării desăvârşite a lui Hristos. Ei toţi sînt „fraţi sfinţi care au parte de chemarea cerească" (Evrei 3.1). Aceste învăţături au o adresă colectivă. Chiar şi atunci cînd Pavel porunceşte oricui rosteşte Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire, sau cînd îl îndeamnă pe Timotei, repetîndu-i: „Dar tu...", el îndreaptă gîndirea credinciosului spre o colectivitate cu care acest credincios poate şi trebuie să slujească Domnului. Termenii poruncii de la 1 Timotei 6.11: „fugi... urmăreşte..." se regăsesc în 2 Timotei 2.22, dar însoţiţi, pentru un timp de ruină mai accentuată, de această îndrumare preţioasă: „împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată".
De asemenea este de toată însemnătatea să ştim pentru ce, unde, cum, cu cine avem să ne adunăm ca să ţinem seama de gîndul lui Dumnezeu.
Prea adesea se urmează, în această privinţă, doar obiceiurile familiei, anturajului şi ale ţării în care te afli. Lumea creştină se compune din grupări foarte numeroase care toate se socotesc creştine şi
dintre care unele poartă în mod special, oficial chiar, numele de biserici (sau adunări), cu o denumire caracteristică: biserici catolice, ortodoxe, biserici anglicane, reformate, lutherane, pres-biteriene, metodiste, baptiste etc. lista

tuturor denominaţiilor ar fi lungă.
Multe spirite sincere, îndurerate de această divizare, lucrează acum în diverse feluri ca să facă ceea ce se numeşte unitatea Bisericii. Aceasta constă în a aduna membrii „bisericilor" diferite, pentru a se pune de acord asupra unui anumit număr de puncte comune. Din nenorocire, aceste puncte nu sînt totdeauna cele esenţiale, adică adevăratele puncte de doctrină. Susţinătorii cei mai convinşi ai acestei mişcări ecumenice (adică universale) s-ar putea ei înţelege în întregime chiar şi numai asupra definiţiei de „creştin"? Cum pot atunci să definească această „Biserică universală" pentru care se face caz totuşi de nenumărate idei formate mai dinainte? Ce să mai spui despre părerile diferite asupra inspiraţiei Scripturilor, asupra dumnezeirii Domnului Isus, asupra realităţii învierii Sale? Ar putea fi chiar o concepţie despre Dumnezeu valabilă pentru toţi? Atunci, ce ar mai rămîne?
Desigur, vrem să ne bucurăm de orice tinde să aproprie în mod paşnic pe oameni. Recunoaştem că este omeneşte de mare preţ să arăţi public un

ataşament comun faţă de învăţăturile lui Hristos, în speranţa îmbunătăţirii lumii, presupunînd că ea s-ar putea îmbunătăţi. Sîntem şi mai bucuroşi la gîndul că mulţi dintre cei care lucrează la această operă cu bune intenţii, sînt adevăraţi şi scumpi copii ai lui Dumnezeu. Dar în astfel de lucruri buna intenţie nu este de ajuns. Aceste eforturi generoase, căutînd să facă diverse compromisuri care să ocrotească toate convingerile adinei ale celor care le au, şi lăsînd să existe biserici disparate, nu ţin seama de învăţăturile Cuvîntului lui Dumnezeu despre adevărata unitate creştină şi despre strîngerea laolaltă potrivit gîndului lui Dumnezeu.
Şi tocmai spre acest Cuvînt trebuie să ne îndreptăm.
O constatare primă şi hotărîtoare care trebuie făcută este că niciodată Cuvîntul nu vorbeşte despre „biserici" diferite între care cei credincioşi s-ar găsi îndreptăţiţi să fie şi care ar trebui unite. El vorbeşte despre credincioşi ca făcînd parte din una şi aceeaşi Biserică, în care pot să fie numeroase manifestări locale, dar fiecare din aceste adunări locale nu este decît expresia ei. El nu recunoaşte altă biserică decît aceasta. Şi aceasta este Biserica universală, autentică.
Confuzii mari vin din faptul că se amestecă mereu două puncte de vedere diferite: pe de o parte

Biserica aşa cum este ea în ochii lui Dumnezeu, pe de altă parte forma pe care oamenii au dat-o acestei Biserici pe pămînt; planul şi gîndul lui Dumnezeu, pe de o parte, iar de cealaltă parte, răspunderea omului şi roadele propriei sale lucrări. Dar pentru a şti cum să ne purtăm în mijlocul Bisericii aşa cum există ea pe pămînt, trebuie să avem mai întîi o idee corectă despre ceea ce este ea în ochii lui Dumnezeu.

I. Biserica potrivit gîn-dului lui Dumnezeu

Preţul ei

Nu putem pătrunde îndeajuns cuvintele Scripturii cu privire la preţul pe care Biserica îl are pentru Hristos, îl are pentru Dumnezeu.

Hristos o numeşte „Biserica Mea" (Matei 16.18) şi chiar numai aceasta arată îngimfarea oamenilor cîhd ei vor să zidească biserica lor, pentru ei. Ea este Biserica lui Hristos. El o zideşte, El are drepturi asupra ei, ea este a Lui. Locul bine cunoscut de la Efeseni 5.25 ne prezintă aceste drepturi, care sînt cele ale dragostei, şi ne spune cu ce preţ a cîştigat-o El: „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea". Negustorul din pildă a vîndut tot ce avea ca să cumpere perla de mare preţ, dar Hristos a plătit mult mai mult: El Şi-a dat viaţa pentru Adunare.

Cuvîntul foloseşte mai puţin denumirea de Adunarea lui Hristos decît cea de Adunarea lui

Dumnezeu, şi aceasta ar înălţa mai mult, dacă este posibil, locul pe care i-1 dau gîndurile şi dragostea dumnezeiască, deoarece „capul lui Hristos este Dumnezeu" (1 Corinteni 11.3). Pavel recomanda bătrânilor din Efes „să pască adunarea lui Dumnezeu" şi el adaugă imediat: „pe care a cîştigat-o cu sîngele Celui al Său" (Fapte 20.28).

Fiecare dintre noi să cîntărească astfel de expresii. Subiectul Bisericii nu este lăsat la propria noastră apreciere, el nu este un subiect de con-troversare, fără însemnătate. Iată la ce valoare este preţuită Biserica de Hristos, de Dumnezeu. Şi noi să nu ne dăm toată silinţa să înţelegem ce este ea, în ce fel trebuie să ne purtăm în privinţa ei, care este rolul şi locul pe care Cuvîntul i-1 dă aici pe pămînt, nădejdea ei, viitorul ei? S-o modeleze oamenii după bunul lor plac? Este lucru grav să „dispreţuieşti Adunarea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 11.22; Apocalipsa 3.9). Orice uşurătate, orice indiferenţă în această problemă ar dovedi că nu ne interesează tocmai ce iubeşte Dumnezeu, ce iubeşte Hristos. Sîngele Fiului lui Dumnezeu, jertfa lui Hristos, dragostea lui Hristos nu ne ating inima deloc? Sau ne-am mulţumit în mod egoist să ştim că noi sîntem mîntuiţi, fără ca ceea ce este scump inimii Mîntuitorului nostru să aibă preţ pentru noi?

Pianul lui Dumnezeu cu privire la Biserică

Să nu ne temem să adîncim un astfel de subiect. Nu poţi avea o vedere dreaptă a tot ce este în legătură cu Biserica, dacă nu dai atenţie la ceea ce Scriptura descoperă despre planul lui Dumnezeu faţă de ea, pentru slava Sa.

Biserica este din veşnicie destinată să participe la slava lui Hristos — a Fiului lui Dumnezeu care a venit să moară pentru noi şi care, fiind înviat dintre cei morţi, stă acum la dreapta lui Dumnezeu în cer. în curînd, potrivit, „tainei voii Sale", Dumnezeu va uni lucrurile care sînt „în Hristos, toate lucrurile care sînt în ceruri şi care sînt pe pămînt..." (Efeseni 1.9,10). Biserica va fi asociată Acestui stăpînitor. Lui îi este dat să fie „căpetenie peste toate lucrurile", iar ea să fie unită cu El, fiind trupiil Lui, plinătatea Celui care umple totul în toţi (1.22,23). Adam nu era complet fără Eva; Domnul Isus înviat şi slăvit, n-ar fi fără Biserică. Şi tocmai pentru acest viitor este ea formată.

Poziţia deosebită a Bisericii

De aici decurge poziţia deosebită care este dată Bisericii aici pe pământ. Cel credincios nu este din lume, pentru că nici Hristos nu este din ea (loan 17.14); şi la fel este şi Biserica.
i-,
Această punere deoparte este clar arătată în practică, în Fapte 2.47 şi 5.14, faţă de Ierusalim; apoi, în capitolul 18.7 şi 19.9, faţă de iudei în general; în ce priveşte despărţirea de păgîni, ea se înţelege de la sine (Galateni 1.4; 1 Corinteni 12.2 etc). Şi găsim la 1 Corinteni 10.32 cea mai clară deosebire posibilă: „Să nu fiţi pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu". Iudeii erau poporul pământesc al lui Dumnezeu, pe cale să fie pus deoparte pentru un timp, iar grecii reprezentau restul omenirii; „adunarea lui Dumnezeu" este formată din oameni care nu mai sînt nici iudei, nici greci, ci sînt „una în Hristos Isus" (Galateni 3.28).

Alcătuirea Bisericii

Biserica este alcătuită din aceia care au viaţa cea nouă în Hristos, viaţa lui Dumnezeu, şi numai din aceştia. „Căci printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12.13). Aceşti „noi" sînt, împreună cu apostolul, cei către care se adresează epistola lui, adică „cei care au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi sfinţi" (1 Corinteni 1.2). El i-a cîştigat pentru Dumnezeu prin sîngele Său, iar Duhul Său locuieşte în ei. Ei sînt „ai lui Hristos" (Galateni 3.29). Ei toţi sînt primiţi înaintea lui Dumnezeu, ca
16
nişte copii. Poziţia lor înaintea lui Dumnezeu este chiar cea a lui Hristos; căci cum ar putea primi Dumnezeu pe cineva în afara lui Hristos?
Toţi adevăraţii credincioşi fără excepţie fac parte pentru totdeauna din Biserică; poziţia lor în această privinţă este tot atît de sigură ca şi mîntuirea lor. Dar cînd nişte necredincioşi pretind că fac parte din Biserica creştină sau cînd o „biserică" numită creştină primeşte printre membrii ei şi îi asociază vieţii ei pe nişte oameni evident neîntorşi la Dumnezeu, aceasta este desigur o răspundere foarte mare. Şi nu nişte ritualuri sau forme din afară, cum ar fi botezul, mîntuiesc, ci credinţa personală în Isus Hristos. Duhul Sfînt pune pecetea Sa pe această credinţă şi o arată în afară.
Biserica este formată din toţi cei credincioşi, am spus. De asemenea ne-o putem înfăţişa în plinătatea ei, cuprinzînd pe toţi cei credincioşi de la trimiterea Duhului Sfînt ia Rusalii pînă la venirea din nou a Domnului; şi toată această mulţime, Hristos Şi-o va înfăţişa ca Biserică slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva asemănător (Efeseni 5.27). Dar pînă în acea clipă, învăţăturile pe care le dă Cuvîntul privesc Biserica pe pământ, formată din creştini care trăiesc aici pe pământ, dar de care Hristos Se ocupă (versetul 26). Biserica privită în felul acesta este desigur totalitatea celor credincioşi care există pe pământ în acelaşi timp. Ei nu se
17
cunosc toţi între ei, dar Dumnezeu cunoaşte pe toţi copiii Săi, ei sînt toţi în aceeaşi măsură părţi din Adunarea Sa. Unitatea acesteia vine din faptul că ei toţi au aceeaşi viaţă, cea a unui Hristos înviat.

Comparaţii care arată unitatea dintre Hristos şi Biserică

Noul Testament foloseşte diferite imagini pentru a ne prezenta Adunarea. Ele arată toate, dar situîndu-se din puncte de vedere diferite, unitatea tuturor celor „născuţi din nou".

1. *Mireasa,* una cu Mirele din care ea a luat fiinţă ca Eva din Adam, os din oasele Sale şi carne din carnea Sa, este obiectul dragostei Lui alese. Nici o altă legătură nu este mai intimă şi mai plăcută. Soţii pămînteşti nu oferă decît o imagine ştearsă; ei sînt soţ şi soţie numai pe pămînt, dar Biserica va fi Mireasa veşnică a lui Hristos în lumea cea nouă, aşa cum arată atît de clar ultimele capitole din Apocalipsă. Grija de acum a lui Hristos pentru Adunare este cea a Mirelui care aşteaptă clipa să vină să-Şi ia Mireasa; El aşteaptă cu o dragoste sfîntă la care vrea ca ea să răspundă. „Cel ce aude să zică: Vino!"

2. Bărbaţii sînt îndemnaţi să-şi iubească soţiile pentru că ele sînt „chiar trupurile lor", aşa cum Biserica este *„Trupul* lui Hristos". Această expresie, folosită într-un mod atît de izbitor în capitolul 1 al epistolei către Efeseni (v. 23), apoi în capitolul 4.12 şi în capitolul 5, se găseşte şi la 1 Corinteni 12.12,26 şi, cu mai puţină semnificaţie, la Romani 12.5. Se ştie că acest termen este specific învăţăturii lui Pavel; acest apostol fusese pus deoparte în mod deosebit ca să pună în lumină acest adevăr atît de însemnat. Nimic, în adevăr, nu ne poate spune mai mult ca puterea unui astfel de cuvînt: trupul lui Hristos. Este în el mai mult decît o legătură, oricît de strînsă ar fi ea, este chiar o unitate vitală, asigurată de acelaşi Duh, care leagă Trupul şi Capul. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre" (Efeseni 4.4). Aceasta pesupune viaţa: cei care fac parte din trup au viaţa din Dumnezeu, viaţa lui Isus în ai Săi, şi ei au ca nădejde clipa în care ce este muritor în ei va fi înghiţit de viaţă. Chiar de cînd Hristos Cel slăvit S-a arătat lui Pavel, El a subliniat această unitate: „Eu sînt Isus pe care-L prigoneşti", prigonindu-i pe ai Mei. „Voi sînteţi trupul lui Hristos şi fiecare în parte mădularele Lui" (1 Corinteni 12.27). Nu este vorba de mădulare ale Adunării, şi încă mai puţin ale unei adunări, ci de mădularele trupului lui Hristos. „Taina aceasta este mare..."

3. Acelaşi Duh care asigură şi întreţine unitatea vitală a lui Hristos slăvit şi a trupului Său care este

încă pe pămînt, în fiecare din mădularele Sale ca şi în tot trupul, locuieşte practic pe pămînt. Fiecare credincios este „templul Duhului Sfînt" care este în el şi pe care îl are de la Dumnezeu (1 Corinteni 6.19). Şi Biserica întreagă este „templul lui Dumnezeu" (1 Corinteni 3.16). Ea este „locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul" (Efeseni 2.22). Ea este *casa lui Dumnezeu* (1 Timotei 3.15). Zidită pe o temelie tare, stînca Persoanei slăvite mărturisită de Petru ca fiind Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu, şi zidită de El însuşi, ea este formată din pietre vii, începînd cu Petru şi împreună cu el fiind toţi cei credincioşi (1 Petru 2.5). Atît atunci cînd este vorba de Casa lui Dumnezeu, ca şi atunci cînd este vorba de Trupul lui Hristos, realitatea vieţii dumnezeieşti la cei care fac parte din Adunarea lui Dumnezeu nu poate fi pusă la îndoială, nici uitată. Clădirea ne vorbeşte de ceva statornic, iar soliditatea Bisericii este de aşa fel

încît „porţile Locuinţei Morţilor nu o vor birui". Deoarece El este Cel care zideşte, nimic nu este de temut.
Dar aceasta este casa lui Dumnezeu, templul sfînt în Domnul. Toate deci trebuie să răspundă caracterului dumnezeiesc; Numele lui Dumnezeu este aici cunoscut, cinstit, lăudat şi Dumnezeu veghează ca felul de viaţă al celor care sînt în acest loc să fie potrivit sfinţeniei acestui Nume. Şi aici este locul slujbei dumnezeieşti, a preoţiei sfinte.
20
4. Mireasă, trup, casă, Biserica este toate acestea din clipa în care există. Dar, după cum creştinul luat individual este încă de pe aici de pe pămînt „desăvîrşit în Hristos", deci potrivit pentru slavă, şi format în acelaşi timp în mod progresiv în timpul vieţii sale în vederea arătării sale în ziua lui Hristos, tot aşa Biserica, totalitatea celor credincioşi, este deja văzută în Hristos în desăvîrşirea Lui şi în acelaşi timp formată puţin cîte puţin, prin lucrarea Duhului Sfînt în tot timpul vremii harului, în vederea cerului. Hristos îşi curăţeşte Adunarea prin spălarea cu apă, prin Cuvînt; trupul lui Hristos creşte, prin harurile spirituale care vin de la Cel care este Capul. Şi „tot trupul, bine alcătuit şi strîns legat" îşi primeşte, potrivit lucrării fiecărei părţi în măsura ei, „creşterea... şi se zideşte în dragoste" (Efeseni 4.16). Şi, în sfîrşit, „toată clădirea, bine alcătuită, creşte ca să fie un templu sfînt în Domnul" (2.21). Desăvîrşirea va fi văzută în cer, dar ea va fi acolo, pentru a spune astfel, în putere; şi un lucrător bun vede dinainte în gîndul lui lucrarea aşa cum va fi ea şi vede în acelaşi timp tot ce va fi necesar pentru înfăptuirea ei.
Cînd Biserica va lua efectiv loc în locurile cereşti împreună cu Hristos, fiecare din cei care fac parte din ea avînd un trup asemenea lui Hristos, ea se va arăta ca Biserica Sa unită cu El, ca Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toţi (Efeseni
2

1.23). Şi clădirea, atunci, locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul, devine „cetatea cea sfîntă", noul Ierusalim, de care este legat acest nume de Mireasă, soţia Mirelui. în felul acesta vor fi arătate desăvîrşirile ei veşnice, roadă a lucrării şi a dragostei lui Hristos, înaintea pămîntului din timpul celor o mie de ani, apoi a cerurilor noi şi a pămîntului celui nou (Apocalipsa 21).
Aşteptînd, în mijlocul lumii de acum, care a lepădat şi leapădă pe Hristos, Biserica nu poate fi decît o străină. Creaţia cea nouă de care ea aparţine este o anomalie în cea veche. Biserica nu este, contrar gîndirii anumitor persoane, o parte — cea mai nobilă, gîndesc ei — din această lume; ea a fost scoasă din lume şi se află într-o situaţie cu totul opusă lumii prin caracterul ei ceresc, aşa cum Hristos era cînd mergea aici pe pămînt.
Ea nu este, în definitiv, Biserica oamenilor, ea este *Adunarea lui Dumnezeu.*

De ce este Biserica pe pămînt?

Am ajuns să ne întrebăm de ce este ea lăsată aici pe pămînt şi ce rol este chemată ea să aibă.
S-ar putea spune în cîteva cuvinte că Adunarea este aşezată pe pămînt ca să slăvească pe Dumnezeu, slăvind pe Hristos. Aceasta este chemarea personală a fiecărui creştin, ca templu al Duhului

Sfînt; tot aşa este şi chemarea Bisericii, locuinţa lui Dumnezeu prin Duhul. Ea este aici pentru ca „înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu" ... să fie făcută cunoscută domniilor şi stăpînirilor din locurile cereşti, prin Adunare (Efeseni 3.10). Ea anticipează veşnicia. „A Celui care, prin puterea care lucrează hi noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generaţiile, în vecii vecilor" (v. 20,21).

Atribuţiile pe care le are Adunarea ca să răspundă acestui obiect măreţ sînt multiple.

I. Mai întîi, ea are de arătat această *unitate* dumnezeiască, fără echivalent în lucrurile omeneşti. Existenţa însăşi a Bisericii trebuie de asemenea să arate hanii şi puterea lui Dumnezeu.

Domnul Isus avea în vedere o astfel de mărturie, cînd, în rugăciunea Sa de la Ioan 17, spunea: „ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis" (versetul 21). Aceasta este realizarea cea mare pe care Domnul Isus o lega de arătarea acestei unităţi printre ai Săi: lumea va crede. Cînd El însuşi îşi va prezenta Biserica în slavă, lumea o va cunoaşte şi lucrul acesta va fi evident (versetul 23) chiar şi pentru vrăjmaşi; dar aşteptînd ca El să ne arate că sîntem una, El ne

aşază în mijlocul lumii, pentru ca aceasta să vadă viaţa cea nouă în dovada ei cea mai izbitoare, adică în unitatea familiei lui Dumnezeu, să caute izvorul acestei unităţi şi să creadă. Nu există o altă evanghelizare mai puternică.

Dar nu numai unitatea familiei este chemată Biserica să arate, ci şi unitatea trupului; ea se arată cînd credincioşii păstrează „unirea Duhului" (Efeseni 4.3) prin legătura păcii. Acesta este un lucru pe care toţi trebuie să-1 respecte, deoarece toţi au fost chemaţi cu aceeaşi chemare, fac parte din acelaşi trup, sînt însufleţiţi de acelaşi Duh.

Această mărturie dată în dragoste (Efeseni 4.2) nu se poate realiza decît în despărţirea sfîntă de rău. Această sfinţenie practică este cerută de la oricine poartă Numele Domnului („Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfint"). Ea este preînchipuită, în legătură cu Adunarea, prin „plămădeala fără aluat" de la 1 Corinteni 5.7.

II. Martoră a puterii harului lui Dumnezeu de a fi una în sfinţenie, Adunarea este aici pe pămînt martoră a adevărului, „Biserica Dumnezeului Celui viu, *sttlpul şi susţinerea adevărului"* (1 Timotei 3.15). Ea aşa a fost făcută să fie. Ea nu este izvorul adevărului, adevărul nu vine de la Biserică. Cuvîn-tul lui Dumnezeu este adevărul, Isus este adevărul, Duhul Sfînt este adevărul; şi nu Adunarea. Ea a
primit adevărul; partea ei este să-1 aducă la cunoştinţă şi să-1 menţină neatins. Dumnezeu locuieşte în Adunare, care este casa Lui, dar adevărul trebuie să fie văzut în ea, susţinut de ea ca de o coloană, fără ca ea să-1 lase să fie micşorat, alterat sau dat uitării.

III. Casa lui Dumnezeu este o *casă de rugăciune.* Aşa a fost pentru poporul pămîntesc^ âsaIeste şi pentru Adunarea lui Dumnezeu. Matei 18.19 stabileşte acest lucru, dînd celor doi sau trei adunaţi pentru Numele lui Isus

asigurarea că vor fi ascultaţi pentru că El însuşi este acolo, în mijlocul lor.
IV. Adunarea, ca *preoţie sfîntă,* are slujba de a aduce laude. Ea adoră pe Domnul aşa cum se potriveşte miresei împăratului slavei (Psalmul 45), iar El însuşi, înviat, cîntă în mijlocul adunării lauda către Tatăl. Prin El, ea laudă pe Dumnezeu Tatăl. Ea aduce închinare. „A Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus"... Relaţiile individuale ale sufletului cu Dumnezeu pentru a-L lăuda şi a-I aduce slavă, oricît de preţioase ar fi ele, se şterg, rămîn în urmă în faţa acestei închinări colective fără seamăn.
în centrul acestei închinări se situează amintirea morţii Domnului. Şi în Adunare este întinsă Masa Domnului, unde se sărbătoreşte Cina (1 Corinteni 10.16-21; 11.20-34). Ea vorbeşte despre lucrarea Lui, vesteşte valoarea acesteia pentru mîntuire şi

pentru adunarea împreună a celor credincioşi. Ea face ca amintirea să fie vizibilă printr-o faptă rînduită chiar de El, amintirea Domnului dîndu-Şi viaţa. „Să faceţi aceasta în amintirea Mea..." Şi aceasta este de asemenea ca mărturie: moartea Domnului este vestită.
V. îndreptată spre ce s-a petrecut în trecut pentru a-şi aminti de singura jertfă, ea se îndreaptă şi spre viitor pentru a aştepta *venirea din nou* a Domnului. Este partea Adunării să spună cu dragoste: „Vino, Doamne Isuse", prin Duhul care locuieşte în mijlocul ei şi împreună cu ea (Apocalipsa 22).
Iată cîteva din motivele preţioase pentru care Adunarea este aici pe pămînt. Ar mai fi şi altele, fără îndoială. S-ar mai putea spune despre orice lucru din adunare în care sufletele ar putea găsi încurajare şi mîngîiere, într-o părtăşie frăţească, ce îşi are izvorul în dragostea Domnului pentru ai Săi. Ea este refugiul oricăruia care, sătul de această lume, vine să caute pacea la Mîntuitorul. Ea recunoaşte, aprobă, susţine lucrătorii pe care Domnul îi trimite. Toate epistolele lui Pavel ne arată în ce măsură acest slujitor puternic al Domnului, care nu depindea de nici un om, conta pe susţinerea spirituală a Adunării în toate locurile şi cît de recunoscător era el pentru îngrijirile materiale care i se arătau. Cît de mult se bucura el de partea pe care filipenii o luau la evanghelie, sau recunoştea

cum purtarea tesalonicenilor îl întărea în predică, în toate locurile!

Superioritatea privilegiilor Adunării

Dar dacă vorbim despre funcţii şi despre datoriile care decurg din ele, mai degrabă le-am putea numi privilegii. Sfinţii Vechiului Testament nu le cunoşteau, deoarece trebuia, pentru ca această comoară să se deschidă, ca mai întîi Hristos să fi fost slăvit. Ei nu aveau ca parte a lor nici un singur trup, nici un singur Duh, nici o singură nădejde a chemării. Acum, „binecuvîntat să fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu orice binecuvîntare duhovnicească în locurile cereşti, în Hristos".
Biserica a luat fiinţă pentru ca, bucurîndu-se de aceste binecuvântări cereşti, să aducă aici pe pămînt strălucirea şi mireasma lor, într-o mărturie colectivă care cinsteşte pe Capul ei cunoscut şi iubit, Urzitorul mîntuirii şi singurul centru de strîngere laolaltă a tuturor.

Izvoare şi mijloace

Pentru a îndeplini într-adevăr aceste privilegii şi a da mărturie, Biserica aici pe pământ este dăruită cu toate resursele, tot aşa cum, prin harul lui Dum-
27
nezeu, cel credincios nu este lăsat la puterile lui însuşi.

Este dat „orice har felurit al lui Dumnezeu". A recunoaşte efectiv autoritatea Domnului, a lăsa să lucreze liber Duhul Sfînt, a cărui misiune este să slăvească pe Isus Cel înălţat, a asculta de Cuvînt, iată ce ar trebui să fie de ajuns în orice timp.

Hristos slăvit „dă" în har tot ce este nevoie (Efeseni 4.7), toate darurile potrivite pentru a întări şi a hrăni Adunarea (8-16); Duhul împarte cu înţelepciune felurite daruri (1 Corinteni 12). Aşa va fi în tot timpul istoriei Bisericii. Hristos va arăta, spre slava Sa, cît de credincios a fost El, ocupîndu-Se de cea pe care a iubit-o.

împotriva lucrării dumnezeieşti se desfăşoară toate uneltirile Satanei şi ale lumii pentru a împrăştia, a distruge şi a corupe. De aceea pentru creştin este o luptă constantă. Adunarea dispune, pentru a se păzi, de o armă deosebită: o autoritate este pusă în ea, în faptul prezenţei Domnului îh mijlocul ei.

Acest lucru îl găsim chiar la Matei 18.17-20, dat ca să asigure ordinea şi pacea printre fraţi — copiii lui Dumnezeu. Prezenţa Domnului în mijlocul alor Săi este afirmată aici în legătură cu rugăciunea celor doi sau trei, dar chiar această rugăciune este în legătură cu puterea de „a lega şi a dezlega" în
28
probleme de relaţii frăţeşti. Scopul este clar, ca „fraţii să locuiască împreună în unire", fapt care este „bun şi plăcut", un izvor de binecuvîntare şi o mărturie dată unităţii familiei lui Dumnezeu.

Puterea dată Adunării este prezentată într-un mod mai larg şi mai solemn în 1 Corinteni 5. Este vorba de a da afară aluatul cel vechi, aluatul păcatului, pentru a fi o plămădeală nouă. Cu alte cuvinte, Adunarea trebuie să se cureţe de rău, să facă o disciplină care să meargă chiar pînă la înlăturarea „celui rău". Dar, ca şi în Matei 18, autoritatea pusă în adunare se leagă în modul cel mai exclusiv de prezenţa Domnului (versetul 4) şi de puterea Numelui Său. Ea se face din partea Domnului, în Numele Domnului, şi nicidecum în felul unui tribunal omenesc, ci în vederea binelui tuturor şi îndeosebi a celui vinovat (2 Corinteni 2.5-9).

Responsabilitatea Bisericii

Măreţia acestor privilegii, realitatea acestor resurse, depăşind tot ce aveau înainte alte cete de martori ai lui Dumnezeu, fac să apese asupra Bisericii o răspundere cu atît mai mare.

Ea n-a putut răspunde cerinţelor. Ea n-a ştiut să folosească aceste resurse. Ea a dovedit o dată mai mult că omul nu este în stare să păzească intact ceea ce îi încredinţează Dumnezeu. Comoara pe care Biserica o avea în mîini era mai preţioasă ca oricare alta şi ea a lăsat-o să cadă la pământ. Era vorba de Numele lui Hristos slăvit. Şi fără îndoială a fost aşa pentru ca la sfirşit toată slava să fie dată lui Dumnezeu, care, cu toată necredindoşia noastră, îşi va aduce la îndeplinire planurile, prin Hristos, singurul în care va fi găsită „buna

plăcere a lui Dumnezeu în oameni". Dar, atîta timp cît istoria Bisericii pe pămînt nu este încheiată, oricine are pe inimă adevăratele interese ale lui Hristos trebuie să caute, acolo unde este, pentru sine, calea credincioşiei.

II. Ce au făcut oamenii din Biserică

începuturile

Formarea Bisericii a început în ziua Cincizecimii, cînd Duhul Sfînt S-a coborît pe pămînt şi i-a umplut pe ucenici. Petru, cel dintîi, a primit puterea de a vesti evanghelia, proclamînd învierea şi slava lui Isus. Dar Biserica nu apare în originalitatea ei decît în urma revelaţiilor făcute lui Pavel, pe măsură ce, iudeii „lepădînd pentru ei înşişi planul lui Dumnezeu", vestea cea bună se răspîndeşte printre neamuri şi ucenicii sînt puşi deoparte. Taina unui singur trup cuprinzînd pe toţi cei care erau departe şi pe cei care erau aproape, nemuri şi iudei, toţi avînd intrare la Tatăl într-un singur Duh, nu fusese cunoscută în Vechiul Testament. Unele aluzii profetice, unele tipuri, păstrate sub tăcere pînă la Hristos, ascundeau în Scriptură chiar taina care era rezervată lui Pavel s-o pună în lumină.

Gîndul nostru nu este de a reconstitui, după alţii, istoria Bisericii pe pămînt. Ceea ce ne spune Cuvîntul este de ajuns, de fapt, pentru a arăta începuturile şi felul cum istoria bisericii avea să se desfăşoare. Cartea Faptele Apostolilor şi epistolele lui Pavel, ca şi ale lui Petru, Ioan, Iuda, nu numai că anunţă declinul, dar fl şi arată pătruns şi întinzîndu-se.

Toate caracterele relelor care s-au mărit după aceea şi pe care le vedem astăzi, începuseră de pe atunci. în cele dintîi zile, adunarea din Ierusalim a trăit gîndul lui Hristos: cei care crezuseră arătau unitatea Duhului, stăruiau împreună în învăţătura şi părtăşia apostolilor, în frîngerea punii şi în rugăciuni. Dragostea Duhului lucra puternic printre ei şi îi făcea să pună totul în comun. Ei nu erau decît o inimă şi un suflet. Dar în curînd, aceste începuturi fericite au fost tulburate. Desigur, lăcomia şi minciuna, neglijenţele cu privire la văduve şi murmurele care le-au urmat, au fost cu totul înlăturate, căci Duhul Sfînt lucra cu putere, dar aşa a fost numai pentru un timp, iar epistola lui Iacov ar fi de ajuns ca să arate acest lucru. Apoi greutatea pe care credincioşii iudei o aveau în a primi neamurile în aceeaşi situaţie cu ei, a fost aproape să ducă la dezbinare. Fraţi mincinoşi se strecoară în adunări (epistolele către Galateni, a lui Iuda, Ioan). învăţători răi, iudaizanţi, gnostici sau

raţionalişti, fac ravagii. Unii creştini întorc spatele crucii, pentru a umbla după interesele lor (epistolele către Filipeni, Timotei). Pavel cel întemniţat pentru Hristos este părăsit aproape de toţi. Acest apostol poate să prevestească vremurile tulburi din zilele din urmă, dar ele chiar se arătau. Ioan spune că duhul lui Antihrist se arătase deja şi acesta era ceasul din urmă.

De la apostoli pînă in timpurile noastre

De atunci, nouăsprezece secole au verificat în toate felurile posibile faptul constant că omul strică tot ce-i încredinţează Dumnezeu.

Desigur, Dumnezeu a menţinut martori după martori, El a îngăduit reîntoarceri fericite, a înălţat peste tot harul Său. El S-a arătat credincios. El lucrează mereu,

Cuvîntul este intact şi continuă să se răspîndească, evanghelia este vestită şi sufletele se întorc la Dumnezeu.
Dar copiii lui Dumnezeu au fost împrăştiaţi de lupii răpitori pe care păstorii neglijenţi şi vînzători i-au lăsat să intre printre ei. Chiar şi dintre aceşti păstori s-au ridicat oameni cu învăţături stricăcioase, ducînd pe ucenici după ei. Autoritatea Stăpînului a fost călcată în picioare. I-a fost tăgăduită. Şi, dorind să li se „gîdile auzul", nu numai că nu au mai recunoscut glasul Păstorului
33
Celui bun, dar şi-au ales „învăţători după poftele lor" (2 Timotei 4.3)
Viaţa dinafară a creştinătăţii poate — şi astăzi mai mult ca altădată în anumite privinţe — să dea iluzii, dar „casa cea mare" a lăsat uşa larg deschisă ca să intre lumea şi să se instaleze în ea ca stăpînă. Materialele oamenilor (1 Corinteni 3.12-15) au fost amestecate în toate felurile cu „pietrele vii" şi cei ce strică templul lui Dumnezeu le-au aranjat pe toate cum au vrut. Sînt prezentate cu numele de „creştine", mulţimi de oameni care nu arată nici măcar o scînteie de viaţă. Credincioşi şi necredincioşi sînt împreună, organizaţi potrivit principiilor grupărilor omeneşti. Neghina este tot mai mult amestecată cu griul.
Toate acestea au fost anunţate mai dinainte şi nu este cazul să ne mire. Cele şapte epistole din Apocalipsa (cap 2 şi 3) trasează, chiar şi numai ele, o imagine profetică, iar realitatea dovedeşte că totul este întocmai cu această profeţie. Şi atunci, să stai cu mîinile încrucişate? Nu aşa vrea Dumnezeu. Pînă în ultima clipă, chemarea Domnului vrea să trezească „biruitori". Şi aceasta pentru că El este biruitor şi El îşi va păstra martori pînă la sfîrşit. Uneltirile omeneşti ar fi ruinat de mult şi deplin lucrarea lui Dumnezeu, dacă ea n-ar fi fost într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu.
34
Creştinătatea şi biserica
Oricare ar fi, în adevăr, confuzia actuală, o siguranţă ne mîngîie: Dumnezeu are pe pămînt, astăzi ca şi altădată, un mare număr de copii ai Săi, răscumpăraţi ai lui Hristos; şi astăzi, ca altădată, ei constituie toţi împreună ceea ce este şi rămîne Adunarea lui Dumnezeu. Există un trup al lui Hristos pe pămînt, totalitatea celor care, fiind născuţi din nou, sînt legaţi în mod vital împreună, prin Duhul Sfînt.
Nimic nu s-a schimbat, nici în felul în care cineva devine un copil al lui Dumnezeu — „adică... acei care cred în Numele Lui" — nici în felul în care Hristos îşi hrăneşte şi îşi îngrijeşte Adunarea, care este trupul Său. Să nu lăsăm să se întunece acest gînd că, exact ca în timpul apostolilor, Adunarea lui Dumnezeu este totdeauna formată din toţi credincioşii adevăraţi, oricum s-ar numi ei. Ei sînt mai numeroşi decît am putea şti noi sau chiar decît gîndim şi, pentru Hristos şi înaintea lui Dumnezeu, unitatea lor este tot aşa de reală ca totdeauna. Să nu-i înlăturăm din inimile noastre şi să nu folosim numele de biserică fără să ne amintim de toţi răscumpăraţii lui Hristos.
Dar unde să vezi aici pe pămînt această Adunare a lui Dumnezeu? Evident, dacă am căuta o expresie totală a ei, nu o vom găsi. Ea s-a pierdut de mult
35
timp. Foarte curînd, încă de pe la început, n-a fost cu putinţă să se facă o numărătoare exactă a celor care făceau parte într-adevăr din Adunarea lui

Dumnezeu. Este exact ce spune Pavel în 2 Timotei 2: „Domnul cunoaşte pe cei care sînt ai Săi". Pe de o parte milioane au fost botezaţi şi n-au arătat niciodată viaţa, pe de altă parte adevăraţii credinicoşi s-au împărţit într-o mulţime de grupări diferite.
Pretenţia de a se numi creştini nu lipseşte, nici cea de a fi Biserica sau o biserică creştină, deşi mulţi socotesc credincioşi pe nişte persoane neîntoarse la Dumnezeu. Este aici profanarea cea mai odioasă pentru Dumnezeu. Dar nimeni nu poate lua Numele Său în zadar. Şi din clipa cînd cineva spune că formează Biserica lui Hristos sau că aparţine de ea, Dumnezeu leagă de această mărturie, negreşit, toată răspunderea care trebuie să i se ceară. Lumii care îşi zice creştină, organizaţiilor ei care se numesc biserici creştine, Domnul spune: Te voi considera deci ca biserica Mea, dar să vedem ce atrage după sine acest lucru; „ştiu faptele tale", cine ţi le-a inspirat? Unde sînt credinţa, dragostea, nădejdea? Ce faci tu din Cuvîntul Meu? Ce-ai făcut din Numele Meu, pe care îl porţi? Ce-ai făcut cu harul Meu? Ce-ai făcut tu cu amintirea Mea? Ce-ai urmărit tu aici pe pămînt?
Răbdarea Sa este încă în aşteptare. Cum să nu fii mişcat, văzînd cu ce îndelungă răbdare vorbeşte El către Sardes, Laodiceea: „Te sfătuiesc... Eu mustru şi pedepsesc pe toţi cei pe care îi iubesc"! El continuă să considere această creştinătate aşa cum pretinde ea că este, chiar dacă ea nu-şi dă seama cît de solemn este să fie purtătoare a mărturiei creştine. Dar El este Martorul credincios şi adevărat. în curînd El o va vărsa din gura Sa. El S-a ocupat de ea de fapt în tot cursul istoriei, pedepsind, mustrînd, lăudînd ce era bun, încurajînd pe credincioşi, dar dînd pe faţă tot ce El nu poate aproba. Căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu n-au încetat: judecata începe de la casa lui Dumnezeu. Dar în curînd această judecată va fi completă şi definitivă. Domnul va înceta să numească „biserică" pe cea care L-a părăsit şi L-a dat afară. Cînd El va lua la Sine pe ai Săi, cînd Mirele îşi va fi răpit Mireasa în cer unde se va sărbători apoi nunta, nu va mai fi vorba pe pămînt decît de „prostituata cea mare", uzurpatoarea frumosului nume de Mireasă. Pînă atunci El suportă chiar şi nişte lucruri îngrozitoare; dar cînd şi acest har va fi nesocotit, va urma o judecată mai aspră. Stăpînul, în pilda talanţilor, nu contestă titlul de rob celui care era un rob viclean, ci îi aplică toată rigoarea pedepsei meritate de un rob rău.
36
37

Astfel, pe de o parte, adevărata Adunare a lui Dumnezeu, lucrarea mîinilor Sale nu mai este omeneşte de deosebit, iar de cealaltă parte Biserica de nume, lucrare a oamenilor, încă poartă acest nume.
Să nu ne lăsăm tulburaţi de această contradicţie aparentă. Şi acum, ca totdeauna, cele două feţe ale „pecetei" de la 2 Timotei 2 ne învaţă cu privire la unul şi la celălalt din aceste puncte. Cu privire la cel dintîi: „Domnul cunoaşte pe cei care sînt ai Săi", credinţa lasă lui Dumnezeu grija lucrării Sale. In ce priveşte cea de a doua: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege", aceeaşi credinţă ascultă şi se depărtează de rău. Da, „temelia cea tare a lui Dumnezeu rămîne".
Să se depărteze ca să rămînă singur? Nicidecum (Proverbe 18.1), ci să se

alături celor care cheamă pe Domnul cu o inimă curată, adică fără vreo legătură cu ce dezonorează acest Nume. Oricine iubeşte pe Domnul va găsi o cale pregătită de El pentru a întuni alţi credincioşi însufleţiţi de aceeaşi dorinţă. Şi aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. în orice timp — Ilie a făcut această experienţă cînd se credea singur — Dumnezeu ştie să-Şi păstreze o rămăşiţă. Celor care fac parte din ea, El le cere (şi prin urmare îi face şi în stare) să guste împreună privilegiile, să-şi ia împreună sarcinile preţioase care sînt specifice Adunării lui Dumnezeu.

38

Făgăduinţa cea mare rămîne, cu toată necredin-cioşia oamenilor, că acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Său, Domnul este acolo în mijlocul lor. Strîngerea laolaltă poate să se reducă literal la acest număr mic, care va fi departe de a arăta totalitatea Bisericii pe pămînt, dar care va fi totuşi o exprimare a ei, aprobată de Cel care este totdeauna cu „poporul smerit şi mic" care se încrede în Numele Domnului (Ţefania 3.12).

A fost nevoie să schiţăm aceste vederi generale, înainte de a privi ceva mai de aproape starea prezentă de lucruri.

III. Ce este de făcut în situaţia actuală

Diferitele categorii de grupări creştine

Grupările creştinătăţii de acum s-ar putea împărţi în trei categorii.

Cele două dintîi cuprind tot ce se denumeşte în mod oficial „biserici". Ele sînt societăţi organizate, cu legi şi regulamente, fiecare cu clerul ei, separat de simplii credincioşi. Acestea sînt de fapt de două feluri.

1. Biserici cu pretenţii majoritare

Biserica romană pretinde că este Biserica, singura, şi ea monopolizează titlul de catolică, adică universală. Dar în grade diferite, aceeaşi pretenţie o au marile biserici orientale care nu-1 recunosc pe papa. în afara lor, toţi ar fi eretici. Aceste biserici socotesc că nu există mîntuire a sufletului decît numai în cadrul lor. Ele afirmă într-adevăr, şi acest lucru este capital, că este necesar fiecărui individ

40

să recurgă la ele pentru a căpăta mîntuirea; administrarea tainelor lor ar da har divin şi pentru aceasta trebuie un cler investit cu o putere supranaturală, putere care ar fi transmisă de la apostoli din generaţie în generaţie, prin hirotonire sau ordinare. Nu este cazul de a expune aici doctrinele lor, dar ne vom mărgini să arătăm că unitatea atît de mult susţinută de ele este în realitate numai la suprafaţă şi acoperă o mulţime extremă de interpretări şi de forme. Dar, mai presus de orice, subliniem că învăţătura Scripturii nu socoteşte deloc Biserica ca un organism care asigură mîntuirea, ci ca un organism format din oameni mîntuiţi, ceea ce este cu desăvîrşire altceva.

2. Biserici independente

Celelalte biserici sînt organizaţii religioase care s-au despărţit de cele dinainte mai ales începînd de la Reformă, pentru a constitui biserici independente, în mod evident separate una de alta, distincte în sînul creştinătăţii. Fie că sînt naţionale sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic principiul lor. Ele recunosc, cele mai multe dintre ele, ceea ce se numeşte „Biserica nevăzută" zidită de Hristos

şi ale căror mădulare sînt cunoscute numai de Dumnezeu. Dar ele se consideră ca nişte societăţi necesare, stabilite cît mai bine după epoca şi ţara în care se află, pentru a grupa pe adepţi într-un
număr cît mai mare posibil, pentru a-i învăţa şi a-i face să participe la slujbele religioase. Temeiul lor de stingere laolaltă este cutare sau cutare mărturisire de credinţă specială. Se poate spune că aceste biserici socotesc ca bună divizarea. Fiecare biserică trăieşte separat, deşi recunoscînd şi pe adevăraţii credincioşi din afara lor. Oricare ar fi mersul individual al preoţilor lor, al pastorilor sau credincioşilor lor, mers adesea integru, principiul eclesiastic este cel de „sistem", care tăgăduieşte de fapt unitatea tuturor creştinilor.
Cele două categorii pe care le-am amintit, una pretinzînd unitatea, cealaltă destrămînd unitatea, amestecă în rândurile lor creştini adevăraţi şi creştini de nume. Botezul are valoarea de introducere în creştinătate şi „prima comuniune" introduce de fapt pe cineva într-o biserică determinată.
3. în afara taberei
Cea de a treia categorie este formată din strângeri laolaltă mult mai puţin numeroase, ale unor creştini ieşiţi din primele două grupe, pentru a se aduna potrivit învăţămintelor Cuvîntului, fără cler sau reglementări deosebite, ci pentru Numele Domnului Isus. Este posibil ca aceste adunări să fi fost în toate timpurile; dar atunci cînd Duhul lui Dumnezeu a suflat ca să trezească Biserica, cu mai mult de un veac în urmă, la sentimentul venirii apropiate

a Mirelui, multe suflete au fost aduse să-şi pună întrebarea: Unde se află Biserica, în confuzia de acum? Şi ele au fost conduse să iasă afară din orice tabără eclesiastică şi să vină la Hristos.
Din nenorocire, şi aici vrăjmaşul a fost activ şi a reuşit să semene atîtea neînţelegeri şi să aducă atîtea diviziuni încît, după cinci generaţii, sîntem nevoiţi să plecăm capul, cu inima apăsată. Multe suflete sincere se întreabă: Ce este de făcut? Unde este cărarea cea bună?
Şi totuşi, să fim siguri de asta, este totdeauna o cărare, aceea pe care ochiul n-a văzut-o şi care nu s-a suit la inima omului, dar pe care Dumnezeu o pregăteşte pentru cei care-L iubesc.

O himeră: reîntoarcerea creştinătăţii la starea din timpul apostolilor

Ce este de făcut? Nu se poate pune problema reclădirii Bisericii de la începutul cărţii Faptelor Apostolilor. Acest lucru este cu neputinţă. Este un fir general în întreaga Scriptură, că Dumnezeu nu restabileşte integral ce a ruinat omul. El dă totdeauna ceva mai bun ca să înlocuiască starea de lucruri care este înlăturată, după ce a fost suportată cu îndelungă răbdare.
Dumnezeu încă suportă creştinătatea, iar noi avem să mergem cu resursele şi îndrumările pe care

El le dă, nu să visăm o restabilire care ar contrazice chiar învăţătura apostolilor, cum a fost amintit mai sus. De altfel, ne-ar lipsi elementele de căpetenie de atunci: apostolii şi semnele care însoţeau lucrarea lor. Apostolii au pus temelia, ei şi-au îndeplinit misiunea, ei n-au fost înlocuiţi şi niciodată n-a fost vorba de aşa ceva. Bisericii i se cere să fie credincioasă. Sînt astfel lucruri care nu vor mai reveni. Cînd spunem că ne-am aduna ca cei dintîi creştini, aceasta nu poate

fi în întregime adevărat.

Ceea ce rămîne

Dar ce au de făcut credincioşii de astăzi, ca şi cei dintîi creştini, este să asculte de Cuvînt, chiar acel cuvînt pe care apostolii, care nu mai sînt de mult timp, l-au lăsat, după ce l-au transmis cu credin-cioşie, potrivit inspiraţiei pe care o primiseră. Temelia pe care ei au pus-o este de neschimbat, şi trebuie ca noi să ne situăm pe această temelie, adică Hristos însuşi, Hristosul evangheliilor şi al epistolelor, şi nu pe temelia gîndurilor omeneşti, a doctrinelor teologice sau a sistemelor filozofice. „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decît cea care a fost pusă, adică Isus Hristos".

Dumnezeu n-a încetat să lucreze, Hristos continuă să zidească şi casa duhovnicească de la 1 Petru 2.5 continuă să se înalţe în mod desăvîrşit. Şi în acelaşi timp, casa vizibilă pe pămînt este încredinţată răspunderii omului (1 Corinteni 3.12). Fie că vrem sau nu, noi creştinii „clădim deasupra". Să luăm seama „cum clădim". Cu ce materiale, sub ce îndrumări, cu ce forţe? Ce anume din lucrarea noastră va suporta încercarea focului?

Ne descurajăm în faţa lucrării care se cere de la noi? Să ne amintim că avem totdeauna la dispoziţia noastră cele trei mari resurse permanente:

— Persoana Domnului Isus, centrul strîngerii laolaltă,
— Cuvîntul lui Dumnezeu,
— Duhul Sfînt, Duh de dragoste, de putere şi de chibzuinţă (2 Timotei 1.7).

Deseori s-a amintit că Hagai a venit să încurajeze pe credincioşi ca să clădească din nou casa Domnului (nu ceva în totul la fel cu cea a lui Solomon, dar cu altarul în acelaşi loc), spunîndu-le: „întăriţi-vă... căci Eu sînt cu voi... Cuvîntul... şi Duhul Meu vor fi în mijlocul vostru" (Hagai 2.4,5). Cu cît mai mult vor fi cu creştinii care vor să asculte! Aceste prezenţe divine sînt acum ca şi în cea dintîi zi, şi nu vor lipsi atîta timp cît Biserica va fi pe pămînt. „întăriţi-vă şi lucraţi".

45

Caracteristicile permanente ale Adunări a lui Dumnezeu unei

Sîntem îndemnaţi să nu părăsim strîngerea noastră laolaltă „şi aceasta cu atît mai mult cu cît vedeţi că ziua se apropie" (Evrei 10.25).

N-am putea pretinde să refacem Biserica, sau că am fi Biserica. Dar partea noastră este să fim convinşi de faptul că Domnul în toate timpurile a cerut Bisericii să cunoască îndatoririle despre care a fost vorba mai înainte şi privilegiile pe care El le dă. Deşi ea nu şi-a îndeplinit cu credincioşie misiunea care i-a fost încredinţată, ea n-a fost înlăturată de la această misiune: de a slăvi pe Hristos, de a mărturisi despre unitatea pe care Hristos a făcut-o, de a aştepta pe Domnul Isus.

Pentru ca o strîngere laolaltă a doi sau trei pentru Numele Domnului să poarte trăsăturile Adunării lui Dumnezeu, trebuie ca fiecare din aceşti doi sau trei să fie pătruns individual de ceea ce cere Domnul pentru această realizare. Dacă ea nu are aceste trăsături, de ce să se adune? Dar dacă le poartă, atunci această Adunare a lui Dumnezeu care a devenit nevăzută în totalitatea ei prin greşeala oamenilor, va fi făcută vizibilă acolo unde aceşti doi sau trei sînt adunaţi.

Această stingere laolaltă este o adunare a lui Dumnezeu. Important nu este numărul de oameni adunaţi, ci caracterul strângerii

lor laolaltă. Nu este o problemă de cantitate, ci de duh.
Ce trăsături trebuie să aibă o adunare pentru a fi recunoscută ca adunare a lui Dumnezeu?
Se pare că s-ar putea rezuma astfel acele trăsături care nu trebuie să lipsească:
1. această strîngere laolaltă este alcătuită din credincioşi (2 Corinteni 6.14-18);
2. se adună pentru Numele Domnului Isus (Matei 18);
3. recunoaşte numai autoritatea Domnului (Apocalipsa 1);
4. nu recunoaşte altă îndrumare decît cea a Duhului Sfînt (1 Corinteni 12.14);
5. este supusă învăţăturii Cuvîntului, primit pe deplin;
6. nu îngăduie cu bună ştiinţă ca Numele Domnului să fie asociat cu răul (1 Corinteni 5.5-9; 2 Timotei 2).
Astfel de însuşiri nu vor fi menţinute decît dacă inimile sînt pline de această „dragoste care vine dintr-o inimă curată, dintr-o conştiinţă bună şi dintr-o credinţă neprefăcută" (1 Timotei 1.5). Ele n-ar trebui să fie numai în afară.

Luarea de poziţie, pe care aceste trăsături o implică

Ele cer o luare de poziţie care poate fi rău înţeleasă şi rău judecată de alţi creştini. Ea nu are valoare decît dacă este dictată de ascultare, în smerenie şi într-o dragoste adîncă pentru Biserica întreagă.
Această poziţie se găseşte în mod necesar dincolo de cele două categorii eclesiastice despre care am vorbit, deoarece una pretinde pe nedrept să monopolizeze Biserica şi cealaltă o fracţionează cu bună ştiinţă. Şi este vorba de a exprima unitatea întregii Biserici, şi totodată de a te despărţi de acele cete care practic tăgăduiesc această unitate şi au totuşi în ele mădulare ale trupului lui Hristos.
Principiul unei astfel de stingeri laolaltă fiind cel al unităţii trupului, singurul care este cel al Cuvîntului, exprimarea acestei unităţi este masaj Domnului, potrivit locului de la 1 Corinteni< 10.16,17. Toţi iau parte dintr-o singură pîine, deoarece toţi credincioşii sînt un singur trup. Dacă toţi sînt prezenţi în mod efectiv sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic din privilegiul celor care sînt acolo de a se gîndi la toţi. Masa Domnului nu aparţine numai celor care sînt efectiv în jurul ei, ci ea este întinsă pentru toţi, pe cît de adevărat este că Domnul a întins-o. Altfel, devenită masa unei

secte sau a unei confesiuni oarecare, ea ar fi negarea unităţii trupului. Toţi ar trebui să fie acolo, iar cei care se găsesc prezenţi ar trebui să simtă cu durere golul locurilor acelora care nu se află acolo. Cînd vorbim despre un om care s-a întors la Dumnezeu că „îşi cere locul", expresia este foarte corectă; dar nu este tot aşa atunci cînd spunem că facem parte din cutare sau cutare adunare, înţelegînd prin aceasta un grup independent de alte adunări locale. Nu punem la îndoială faptul că mulţi creştini se bucură de Cină, luată ca amintire a morţii Domnului în orice confesiune ar fi ea luată; dar „Masa Domnului" nu poate fi dată decît pe baza unităţii trupului lui Hristos, ale cărui mădulare sînt toţi copiii lui Dumnezeu.

Rezultă de aici de asemenea că stingerile laolaltă din locuri diferite unde Masa este pusă pe acest principiu sînt solidare, fiind în aceeaşi „părtăşie" a trupului şi a sîngelui lui Hristos. Fiecare din ele este expresia Adunării locale, ea însăşi inclusă în unitatea cea mare a Adunării lui Dumnezeu. Apostolul se adresa către Adunarea din Corint, din Efes, vorbind ca de Adunarea lui Dumnezeu în întregime.
Adunarea trebuie să ferească Masa Domnului de orice necurăţie. Ea are pentru aceasta autoritatea Domnului. Ea o foloseşte, pentru că El este acolo. Şi dacă El n-ar fi acolo, ea n-ar fi Adunare.
Atunci, va spune cineva, pretindeţi că sînteţi o adunare de oameni perfecţi în practică? Nicidecum, desigur! Dar potrivit învăţăturii de la 1 Corinteni 11.28-34, cei care se aproprie de Masa Domnului trebuie să se judece pe ei înşişi, iar Adunarea are răspunderea de „a scoate afară aluatul cel vechi", atunci cînd cineva, neglijînd această judecată personală, o stare de păcat este dovedită şi se continuă, cu toate înştiinţările şi disciplina frăţească. Nu este vorba de a pune în practică vreun drept oarecare de a judeca (ce trist ar fi acesta!), ci de a da Domnului ceea ce I se cuvine, fiind atenţi să dăm cinste Numelui Său şi să urmărim binele Adunării Sale.
Pe de altă parte, acelaşi principiu al unităţii trupului, care cere ca ce face Adunarea într-o localitate să fie valabil peste tot, împiedică recunoaşterea strîngerilor laolaltă în care această disciplină nu este ţinută în seamă şi în care un rău moral sau doctrinal este tolerat în mod evident. Aici este rădăcina „diviziunilor" care s-au produs printre cei care erau la început strînşi în afara sistemelor religioase. „Puţin aluat dospeşte toată plămădeala". Fără îndoială, noi repede ne arătăm lipsiţi de răbdare şi nu putem îndura ceva, riscăm mereu să punem vederile noastre în locul gîndului Domnului şi să lăsăm să lucreze propria noastră voinţă; dar El

n-ar suporta ca Numele Său să se asocieze cu răul, la Masa Sa.
Pentru a rezuma:
1. Dacă nu vrem să fim o sectă, trebuie să nu pierdem din vedere niciodată *unitatea trupului* lui Hristos, arătată la Masa Domnului şi, deşi simţind durerea adîncă pentru starea de acum a creştinătăţii (de care noi aparţinem, să nu uităm), noi avem să privim cu recunoştinţă privilegiile care rămîn pînă la sfîrşit legate de Biserică, aşa cum o vede Dumnezeu.
2. Dacă vrem să nu fim „vinovaţi de trupul şi sîngele Domnului", trebuie să veghem, în judecata personală şi colectivă, ca părtăşia cu El şi între noi să fie menţinută cu adevărat. Aceasta înseamnă „a păstra *unitatea Duhului".*
Cum se poate ajunge la aceste lucruri? Secretul constă în a avea inimi devotate intereselor Domnului, iubind pe cei care sînt ai Lui; secretul este un duh smerit şi credincioşie în toate privinţele.
Mărturia pe care Domnul o ridicase pentru zilele din urmă este în declin, ca orice altceva. Numai El este Martorul credincios şi adevărat. Dar, fără să pretindem că sîntem Filadelfia, ştim că făgăduinţele făcute Filadelfiei rămîn. Să cerem şi noi şi ni se va da starea de spirit şi de inimă a aceluia căruia

Domnul îi poate spune: „Tu ai puţină putere, ai păzit Cuvîntul Meu şi n-ai

tăgăduit Numele Meu".
Partea a doua

PRACTICA STRINGERII LAOLALTĂ POTRIVIT GÎNDULUI LUI DUMNEZEU

I. Problema numelui
II. Lucrarea de slujire
III. Strîngerile laolaltă
IV. Mersul Adunării Concluzii

52

A te aduna altfel decît potrivit Scripturii, nu înseamnă altceva decît să împlineşti o formă religioasă. Nu spunem că un suflet sincer, deşi neluminat, n-ar găsi nimic în ea, şi că Dumnezeu nu l-ar primi (Fapte 10.35). Dar el va rămîrie străin de mărturia dată unităţii trupului lui Hristos şi nu va cunoaşte binecuvîntarea „rânduită acolo", ca odinioară pe Muntele Sion pentru poporul pămîntesc (Psalmul 133), rouă coborînd din Her-mon, untdelemnul fiind turnat pe capul adevăratului Aaron. Un astfel de suflet nu va cunoaşte libertatea în călăuzire a Duhului Sfînt care îi leagă pe fraţi ca să locuiască „împreună în unire" cu Hristos Cel înviat.

Dar oare, a te aduna în afara organizaţiilor omeneşti numeroase ale creştinătăţii, n-ar însemna să mai adaugi ceva la divizarea acesteia? Aceasta este o plîngere mereu îndreptată împotriva acelora care s-au simţit siliţi, din ascultare de Domnul, să iasă la El, „afară din tabără", pentru a se strînge laolaltă numai în jurul Lui.

Nu ne este cu putinţă să împiedicăm această acuzaţie. Dar trebuie să luăm seama să n-o meritătm, şi pentru aceasta să izgonim din inimile noastre orice spirit sectar. Domnul ne cheamă nu să fim o fracţiune a Bisericii care ar avea pretenţia că procedează mai bine ca alţii, ci să mergem acolo unde ar trebui să meargă întreaga Biserică şi aşa

54

cum ar trebui să fie ea în întregime, adunată în jurul lui Hristos.

55

I. Problema numelui

De asemenea, pentru a începe cu un punct prea adesea tratat cu uşurinţă, trebuie să respingem orice denumire prin care am consfinţi o diviziune în plus a Bisericii. Cînd alţi creştini îşi spun ortodocşi, catolici, protestanţi, metodişti, baptişti etc, ei vorbesc logic, ei poartă numele bisericii *lor.* Dar nu se poate recunoaşte pentru Biserică alt nume decît numai Adunarea, Biserica lui Dumnezeu. Nu putem purta un nume pe care nu l-ar putea purta toţi copiii lui Dumnezeu. Dacă lumea, religioasă sau nu, ne numeşte cum se pricepe, după numele vreunui frate, sau ne zice oricum, învechiţi, înapoiaţi, fraţi exclusivişti, este treaba ei, poreclele n-au lipsit niciodată în istoria poporului lui Dumnezeu. Dar a recunoaşte vreo denumire distinctă, ar însemna să negăm principiul unităţii, care este principiul adunării creştine. Cînd apostolul reproşa corintenilor că unii spun că sînt ai lui Pavel, alţii ai lui Apolo, alţii ai lui Chifa, iar alţii ai lui Hristos, îi întreabă mirat: „Hristos a fost împărţit"? (1 Corin-

tenil.12).
56
Noul Testament vorbeşte de „creştini". Chiar şi acest nume fusese dat de cei din afară, poate în derîdere. Să fie mărturia noastră în aşa fel încît în mod natural să fim calificaţi cu acest hume, numele celor care urmează lui Hristos! Se vorbeşte de multe ori despre „ucenici" în Faptele Apostolilor. Să fim ucenici credincioşi Cuvîntului, ascultînd din inimă de dreptarul învăţăturii pe care am primit-o (Roamni 6.17), „învăţătura lui Hristos" (2 Ioan 9).
Epistolele vorbesc despre „sfinţi". Abia de îndrăznim să folosim acest nume pe care apostolul, inspirat, îl dă creştinilor din Corint şi din alte adunări locale, „adunările sfinţilor" (1 Corinteni 14.33; Roamni 1.7; 1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1; Efeseni 1.1; Filipeni 1.1 etc). Se poate ca unii să folosească prea des acest cuvînt fără să-1 înţeleagă bine; mai ales cînd este folosit în faţa lumii, el poate stîrni neînţelegeri sau chiar pretext de scandalizare. Să ne amintim cum a procedat Domnul nostru în Matei 17.27. Totuşi aşa sînt prin har toţi răscumpăraţii lui Hristos, sfinţi prin chemarea lui Dumnezeu şi datorită lucrării lui Hristos; de asemenea sîntem îndemnaţi să trăim „aşa cum se cuvine unor sfinţi" (Efeseni 5.3).
Dar în tot timpul istoriei scrise în Faptele Apostolilor şi mereu în epistole, numele de „fraţi" se
'>7
întîlneşte cel mai des. Hristos nu Se ruşinează să-i numească aşa pe cei pe care El însuşi îi sfinţeşte; ei sînt „fraţi sfinţi care au parte de chemarea cerească" (Evrei 2.11; 3.1). Acest nume de fraţi se potriveşte în familia lui Dumnezeu, folosirea lui trebuie să fie obişnuită între copiii lui Dumnezeu. Nu este nevoie să căutăm vreun alt nume. Tot aşa, nici să nu pretindem să folosim numai unul; folosindu-le pe toate, nu vom uita numărul cel mare al celor care, fiind copii ai lui Dumnezeu la fel ca noi, ne sînt necunoscuţi pentru că sînt împrăştiaţi în lumea creştină, şi vom încerca în inimile noastre sentimentul dureros dar necesar al familiei acum incomplete. Noi nu sîntem „fraţii", ci „nişte fraţi" pe care harul îi strînge laolaltă într-un timp în care copiii lui Dumnezeu sînt împrăştiaţi.

II. Lucrarea de slujire

58

Clerul şi slujba oficială

Absenţa oricărui cler şi a unor slujitori consacraţi în mod oficial este fără îndoială ceea ce izbeşte cel mai mult în adunările formate în afara diferitelor organizaţii eclesiastice. Ea face să se mire şi chiar să tulbure adesea unele suflete sincere, dar obişnuite cu forme religioase. Doar nu se vorbeşte în Noul Testament despre supraveghetori, bătrîni, diaconi, apoi păstori, evanghelişti, învăţători, ca şi de apostoli şi proroci?
Aşa este, fără îndoială. Dar înainte de a merge mai departe, trebuie să vedem că în nici o parte din acest Nou Testament nu-i vedem pe aceşti oameni sau o categorie dintre ei, formînd un grup aparte de restul credincioşilor, pentru a împlini funcţii preoţeşti, a aduce închinare, a ţine ei singuri anumite ceremonii.

Dimpotrivă, toţi creştinii sînt consideraţi în Noul Testament cu acelaşi nume de „preoţi". Apostolul Petru nu face nici o deosebire între ei cînd le scrie: „Şi voi, ca nişte pietre vii,
r,9
sînteţi zidiţi o casă duhovnicească, o preoţie sftntă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos" (1 Petru 2.5). însăşi noţiunea de cler este străină învăţăturii creştine.
în nici un loc Scriptura nu prezintă sau nu prevede, în creştinism, o succesiune de preoţi sau de slujitori rinduiţi printr-o consacrare sau ordinare oarecare; şi diferite „biserici" practică acest lucru, chiar dacă unele dintre ele resping ideea unui cler în felul ortodocşilor şi catolicilor.
Dacă este vorba de apostoli, este clar că Domnul este Cel care i-a chemat şi că n-a mai rînduit alţii după ei. Dacă un altul „a luat slujba" lui Iuda, nu cei unsprezece l-au ales (Fapte 1.24). în ce îl priveşte pe Pavel, el insistă peste tot asupra faptului că a primit apostolatul de la Dumnezeu şi nu de la oameni, şi el nu şi-a rînduit vreun urmaş. Principiul este acelaşi pentru toţi slujitorii sau toate însărcinările. în zadar cauţi alt lucru în Noul Testament.
înainte de a fi fost completat Cuvîntul, Biserica fiind în formare, apostolii au socotit că este bine să numească ei înşişi diaconi, adică servitori (Fapte 6.1-3), iar în adunările dintre neamuri, bătrîni (Fapte 14.23) în felul în care existau dintotdeauna în Israel (vezi Fapte 11.30; Iacov 5.14,16). Apostolul Pavel, cu autoritatea sa apostolică, 1-a
60
împuternicit pe Tit să facă acest lucru în Creta (Tit 1.5) şi poate, deşi nu este sigur, pe Timotei în Efes (1 Timotei 3). Citim de asemenea, în Fapte 13.1-4, că prorocii şi învăţătorii adunării din Antiohia şi-au pus mîinile peste Pavel şi peste Barnaba, dar nu pentru a le încredinţa ei înşişi vreo slujbă, căci Duhul Sfînt era Cel care-i chema; prin aceasta ei doar mărturiseau părtăşia lor şi deplina lor aprobare. Subliniem de asemenea că Timotei, obiect al unor prorocii deosebite (1 Timotei 1.18), primise un dar al harului „cu punerea mînilor de către ceata bătrînilor" (4.14) şi „prin punerea mîinilor" apostolului Pavel (2 Timotei 1.6). Prin aceasta, bătrînii recunoşteau ceea ce apostolul era singurul competent să facă şi pe care el nu-1 făcea decît la îndemnul deosebit al Duhului Sfînt exprimat prin profeţie. Acestea sînt fapte de necontestat; dar în zadar ar vrea cineva să scoată din ele o regulă sau o indicaţie permanentă în favoarea vreunei ordinari oficiale, adică a unei investiri oficiale a celor care îndeplinesc slujbe în adunare. Nu numai că apostolii n-au avut succesori, şi Cuvîntul nu spune nimic despre vreo transmitere eventuală a autorităţii apostolice, dar nici vorbă în Noul Testament despre vreo numire de oameni într-o funcţie oficială. Nimeni nu poate astăzi să pretindă că ar avea vreo autoritate dată de Dumnezeu cu un astfel de scop.

61
Cuvîntul insistă, dimpotrivă, asupra lucrării Duhului Sfînt de a împărţi daruri şi slujbe (Fapte 13.2; 1 Corinteni 12). Şi tocmai această lucrare nu este recunoscută în toată lumea creştină. în cea mai mare parte din cazuri, prezenţa Duhului Sfînt este înlocuită prin reglementări şi prin organizare omenească în

biserici. Chiar şi atunci cînd se spune că în asemenea funcţii nu sînt consacraţi decît oameni chemaţi de Dumnezeu, consacrarea este fapta unei autorităţi oficiale, pe care nu o găsim atestată nicăieri în Cuvîntul lui Dumnezeu. Şi totuşi Cuvîntul nu este deloc lipsit de îndrumări precise asupra rânduielii şi zidirii în Adunare. Dar el spune: „Toate acestea le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12.11). Deci, nici biserica, nici un cler ieşit din ea nu au căderea să rînduiască daruri şi însărcinări, ci numai Duhul lui Dumnezeu.
Avem mare nevoie să fim feriţi nu numai de forme, ci şi de acest spirit de cler, prin care este dată la o parte libertatea Duhului de a lucra prin unul sau altul dintre fraţi. Vom fi scăpaţi de acest pericol, numai dacă vom crede, simplu, în prezenţa Duhului Sfînt în Adunare. El lucrează în ea prin „darurile harului".

Darurile de har

Adunarea n-ar putea, în adevăr, să trăiască fără lucrarea a ceea ce Cuvîntul numeşte „daruri de har". „Darul" este de fapt o aptitudine sau capacitate dată de Dumnezeu unei anumite persoane pentru a lucra faţă de oameni. Scriptura identifică adesea „darul" cu persoana care n posedă: (Efeseni 4.8,11). Hristos are grijă ca Biserica să nu fie lipsită de daruri. El a dat, dă şi va da în această privinţă, prin Duhul Sfînt, tot ce este necesar şi suficient, atît timp cît ea va fi pe pămînt, pentru a o hrăni, cîrmui şi zidi.
Locurile diferite din Scriptură care vorbesc despre daruri, prezintă diferite liste, fiecare cu un gînd deosebit, dar dintre care nici una nu este limitativă.
Sînt, pentru întreaga Biserică, darurile „pentru desăvîrşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos" (Efeseni 4.11,12). El însuşi, Capul acestui trup, „a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători". Se vede că este vorba aici numai de „slujirea prin Cuvînt" şi aceasta se înţelege cînd se foloseşte cuvîntul „slujbă". Misiunea apostolilor se continuă, cuvîntul lor avîndu-şi loc în scrierile inspirate, care au completat Cuvîntul lui Dumnezeu. Prorocii, potrivit

fiecărui timp, aduc cîte ceva din Cuvînt pentru nevoile pe care Dumnezeu face ca ei să le vadă în Biserică, cu răspunsul pe care El vrea să li-1 dea; ei pun, pentru a spune astfel, sufletele în legătură cu Dumnezeu însuşi. Evanghelistii lucrează în lume pentru a scoate din ea pe cei pe care Dumnezeu îi aduce în Adunare. Păstorii au grija de a da hrana spirituală potrivită şi de a veghea asupra turmei pe care lumea şi Satan o ameninţă neîncetat, învăţătorii expun în mod sănătos şi clar adevărul.
Capitolul 12 din cea dintîi epistolă către Corin-teni, care insistă îndeosebi asupra suveranităţii Duhului Sfînt în împărţirea darurilor, ne spune că „Dumnezeu a rînduit în biserică, întîi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învăţători; apoi, puteri miraculoase; apoi, daruri de vindecări, ajutorări, administrări, felurite limbi" (versetul 28). Dacă darurile pe care le preţuiau atît de mult corintenii, minunile, limbile, care erau „semne" pentru cei necredincioşi, nu se mai arată printre noi, altele au rămas. Aici nu este vorba de evanghelişti, deoarece acest capitol se ocupă cu „darurile duhovniceşti" într-o adunare locală, în viaţa ei proprie, călăuzită de Duhul.

în Romani 12 se găseşte nu numai slujirea Cuvîntului, ci ansamblul „slujirii" creştine, prezentat ca „daruri de har". Ele pornesc de la prorocie, care este dată numai anumitor persoane, pînă la

practicarea milosteniei, pe care desigur nici un credincios, frate sau soră, nu este scutit s-o practice. Dar în acelaşi timp fiecare este chemat „potrivit cu măsura de credinţă pe care Dumnezeu a împărţit-o fiecăruia", ca să nu treacă peste ea, pentru ca întregul trup să funcţioneze armonios.
în 1 Petru 4.10,11, diversitatea darurilor „harului felurit al lui Dumnezeu" se împarte, spune apostolul, între fiecare din voi, chemaţi să fie astfel „buni administratori." în felul acesta, „dacă vorbeşte cineva, să vorbească aşa ca şi cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujeşte cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu". Dragostea fierbinte la care toţi credincioşii sînt îndemnaţi, face ca ei să folosească „unii pentru alţii" darurile de har din care fiecare dintre ei, frate sau soră, a primit ceva.
Nu trebuie ca aceste învăţăminte ale Cuvîntului să rămînă pentru noi doar nişte consideraţii teoretice. însemnătatea lor practică este extremă.
Este o mare diversitate de „daruri". Sîntem înclinaţi să nu numim cu acest nume decît pe cele ce ies mai în relief, îndeosebi slujirea Cuvîntului, şi să le apreciem în măsura în care ele se arată într-un mod strălucitor sau captivant. în ochii lui Dumnezeu nu există astfel de deosebiri. Dimpotrivă, darurile cele mai „arătoase" se aseamănă cu acelea
care, fiind mai puţin însemnate şi mai puţin preţioase în sine, au de primit în afară o cinste mai mare (1 Corinteni 12.23,24). Slujitorul Cuvîhtului nu este decît un canal; cel care practică îndurarea este o mină de dragoste. Cea mai modestă slujbă în Adunare are adesea mai multă valoare decît alta prea mult în văzul tuturor.
Aceste „daruri de har" pentru „lucrarea de slujire" dau nu o autoritate oficială, ci o răspundere celor care le-au primit. Domnul Hristos este modelul de slujitor adevărat. Ar vrea cineva să fie mai presus de Stăpînul său? „Ce ai tu pe care să nu-1 fi primit?" Chiar şi cel care conduce sau care este „în faţă", nu este deloc un şef în sensul sau în felul de a gîndi al oamenilor; el este la fel ca fraţii săi, dar aşezat într-un loc de răspundere deosebită. Pericolul, pentru cine a primit un dar care îl aşază în văzul tuturor, în special cel de a prezenta Cuvîntul, este de a se considera drept şef şi de a depărta sufletele de la Hristos, ataşîndu-le, în mod conştient sau nu, de sine însuşi. De asemenea, pericolul nu este mai puţin mare pentru ceilalţi de a se baza în mod pasiv pe vreunii pe care Dumnezeu i-a dăruit şi de a adormi în rutină, provocînd astfel, fără să gîndească poate, naşterea şi existenţa unui cler.
Fiecare are un „dar de har". Fiecare trebuie să ştie ce a primit de la Domnul şi să asculte de El, în

dependenţă de Duhul Sfînt. Pentru ca trupul să crească şi să se hrănească, trebuie ca fiecare mădular să-şi îndeplinească sarcina, nici mai mult, nici mai puţin, aşa cum arată 1 Corinteni 12. Noi sîntem mădulare unii altora; şi pentru binele tuturor, nu pentru satisfacţia noastră personală, trebuie să dorim

„darurile de har cele mai mari". Dar în faţa noastră este deschisă „o cale nespus mai bună", cea a dragostei.
Trebuie să fii fericit, gîndind că Domnul este Acela care le dă, în vederea nevoilor Adunării pe care o iubeşte. El nu va înceta să îngrijească de darurile necesare. Dar cum sînt ele folosite şi cum este primită lucrarea lor de cei către care se adresează? în starea de acum a lucrurilor, multe din daruri sînt pierdute, fiind nefolosite, deşi ele există. Şi tocmai această latură a folosirii darurilor ne este prezentată în Romani 12. Să lucrăm potrivit darului care ne-a fost încredinţat. Dacă nu facem aşa, ce pierdere este pentru toţi! Starea de acum a Bisericii arată nu lipsa de daruri, ci nefolosirea lor sau folosirea greşită a lor. Timotei este îndemnat „să înflăcăreze darul de har" care este în el, Archip să ia seama la slujba pe care a primit-o de la Domnul. Domnul poate să ne spună tuturor: Ce ai făcut tu cu ceea ce ţi-am dat?
Departe de noi de asemenea gîndul că toate darurile revărsate acum de Dumnezeu s-ar găsi

printre fraţii cu care ne adunăm. Şi să nu avem pretenţia că le-am cunoaşte pe toate. Dar, printre noi, să nu fie altă lucrare decît cea a Duhului Sfînt care se face prin „daruri", şi fiecare să lucreze în dependenţă, potrivit cu ce a primit de la Domnul.

Slujbele

Noul Testament vorbeşte, de asemenea, în diferite rînduri, de fraţi chemaţi să se ocupe de adunarea locală ca „bătrîni" sau „supraveghetori" şi ca „servitori" sau „diaconi" (Fapte 11.30; 14.23; 20.17,28; Filipeni 1.1; 1 Timotei 3; Tit 1; 1 Petru 5.1; lacov 5.14 şi Evrei 13.17). Aceste „însărcinări", cum mai sînt numite, pot să fie împreună cu folosirea vreunui dar de prezentare a Cuvîntului, cum arată cazurile lui Ştefan şi al lui Filip, dar nu sînt cu toate acestea legate de acel dar.
Rînduiala trebuie să fie menţinută în adunare, cei abătuţi trebuie să fie înştiinţaţi, sufletele îngrijite şi încurajate. Este nevoie de asemenea ca bărbaţi şi femei credincioase (Fivi era diaconiţă a adunării din Chencrea) să se ocupe de lucrurile materiale; diaconii, aleşi în Fapte 6, se ocupau de săraci şi împărţeau hrana. Dacă unii credincioşi doresc să facă o astfel de lucrare, ei doresc „un lucru bun" (1 Timotei 3.1).
Calităţile cerute pentru o slujbă sau alta sînt arătate de apostolul Pavel în capitolul 3 al celei dintîi epistole către Timotei şi în epistola către Tit 1.7. Ele vorbesc despre credincioşi bine întemeiaţi, cu experienţă, evlavioşi. Din cauza lipsei acestor calităţi, în zilele noastre simţim atît de mult, în viaţa adunărilor locale, lipsa de supraveghetori şi diaconi. Acolo unde ei există, să ştim să-i recunoaştem şi să le dăm cinstea cuvenită.
Dar încă o dată, Cuvîntul nu dă nici o îndrumare cu privire la vreo numire oficială şi reglementată în aceste slujbe. „Duhul Sfînt v-a pus... ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu", spune Pavel către bătrînii din Efes. Istoric, bătrînii (presbuteroi: bătrîni) sau supraveghetorii (episkopoi: episcopi) şi servitorii (diakonoi: diaconi) s-au aşezat puţin cîte puţin ca o ceată aparte de ceilalţi, pentru a forma clerul. Ei au ajuns să se considere (şi au fost consideraţi) în

bisericile oficiale ca singurii investiţi cu „daruri" şi însărcinaţi cu toată slujba, învăţătura, închinarea, slujba dumnezeiască. în final s-au numit ei înşişi în această poziţie, gruparea lor specială socotindu- se singura calificată să recunoască alţi preoţi, potrivit unei puteri care le-ar veni de la apostoli şi care s-ar fi transmis fără întrerupere. Doar să citeşti Noul Testament şi constaţi că nici una din aceste pretenţii nu este îndreptăţită în Scriptură şi că ele se opun suveranităţii Duhului Sfînt în Adunare. De

asemenea, în cea mai mare parte din bisericile protestante, „bătrînii" nu constituie propriu-zis un cler, dar ei formează totuşi o categorie oficială şi sînt aleşi de totalitatea celor credincioşi, fapt care nu este totuşi potrivit Scripturii; dacă, atunci cînd au fost numiţi şapte diaconi în Fapte 6.1-6, ucenicii „şi-au aruncat ochii pe ei" şi i-au prezentat apostolilor, totuşi aceştia i-au stabilit potrivit autorităţii lor care nu poate fi înlocuită. De fapt, nu există astăzi pe pămînt vreo autoritate competentă să stabilească bătrîni sau diaconi.
Dar ar fi tot atît de trist să pretinzi că aceste slujbe nu ar mai putea fi. Aceasta ar însemna să te îndoieşti de dragostea Domnului pentru Adunarea Sa, dacă te-ai gîndi că El nu a mai dat ce este necesar binecuvîntării adunărilor locale. Ele sînt necesare, tot aşa ca şi darurile. Ca şi felul de a lucra al „darurilor", intrarea în lucru a acestor „slujbe" cere aceste însuşiri şi calităţi morale pe care le arată Cuvîntul, în 1 Timotei 3.8-13, ca şi în Fapte 6.3, şi care se pot rezuma la credincioşie, o înţelepciune, o dragoste de sfinţi şi o dragoste pentru Domnul cu totul deosebite. Aceasta este împlinirea unei datorii sfinte, în ascultare, şi nicidecum ocuparea unui loc de cinste deosebită sau de stăpînire (1 Petru 5.1-14).

libertate şi dependenţă

Absenţa clerului şi a unei conduceri oficiale nu înseamnă nicidecum un fel de democraţie religioasă în care fiecare are toate drepturile. Nimeni nu are drepturi asupra fraţilor săi, ci fiecare are datoriile pe care Domnul i le arată. Este vorba de a lăsa Duhului Sfînt libertatea de acţiune, pentru ca fiecare încheietură a organismului să funcţioneze pentru binele tuturor şi potrivit voii lui Dumnezeu. „Sistemele" religioase nu concep strîngere laolaltă fără conducători dinainte stabiliţi, un program cunoscut, o liturghie, deoarece prezenţa efectivă a Duhului Sfînt în adunare nu este înţeleasă în ele. Nişte oameni, chiar cei mai bine intenţionaţi, ar fi ei mai înţelepţi şi mai puternici decît Duhul Sfînt? Dar să luăm seama, sub pretext că sîntem liberi faţă de stăpînirea omului, să nu lucrăm în independenţă faţă de Cel care ia din ce este al lui Hristos ca să ne descopere (loan 16.14; 14.26) şi pune inimile şi conştiinţele în prezenţa lui Hristos. Fără El, Adunarea n-ar putea exista. Cînd El este întristat sau stins, ea îşi pierde din caracterul ei de Adunare. Cum s-a spus adesea, să fie Adunarea singurul loc în care firea omului să se poată manifesta fără a fi împiedicată?
Un dar n-are nevoie, ca să fie folosit, să aştepte să fie aprobat de Biserică; este partea adunării să-i

recunoască lucrarea, dîndu-şi seama dacă este un dar de la Dumnezeu, după

felul în care contribuie la zidire (1 Corinteni 14.29; 1 Tesaloniceni 5.19,21; 1 Ioan 2.20; 4.1). Un evanghelist poate să fie necesar aici, unul sau doi păstori dincolo, un învăţător în alt loc; Dumnezeu îi va ridica potrivit nevoilor pe care numai El le cunoaşte. Şi darul este cu totul liber faţă de oameni.

Dar firea păcătoasă este totdeauna gata să folosească libertatea pentru a ieşi în faţă. Unii oameni pot pretinde că au un dar fără să-1 aibă, să lucreze în locul celor care îl au sau să lucreze într-o mai mare măsură decît au primit. Cine va spune paguba pe care lipsurile noastre repetate o aduc Adunării lui Dumnezeu? Ocupaţi de noi înşine mai mult decît de Hristos şi de ai Săi, uneori refuzăm să punem în valoare darul pe care l-am primit şi în felul acesta unii fraţi care ar fi putut zidi adunarea, n-au deschis niciodată gura; alteori, o abundenţă de discursuri fără sfîrşit înlocuiesc adevăratul Cuvînt al lui Dumnezeu care este bun pentru zidire. Trebuie să spunem cu multă tristeţe, lucrurile se petrec uneori ca şi cum caracteristica strîngerilor laolaltă fără conducere oficială ar fi că oricine ar avea dreptul să vorbească. Nimic nu este mai contrar Cuvântului şi nu arată o necunoaştere mai completă a Bisericii, a drepturilor lui Hristos şi a locului Duhului Sfînt, decît lucrul acesta. Şi

cunoaşterea Cărţii sfinte, capacitatea de a o comunica altora, bunul simţ şi o atitudine sobră sînt de nelipsit; ele sînt, pentru a spune aşa, evidenţa darului, tot aşa cum n-ai avea de gînd să faci un trimis dintr-un neputincios sau un veghetor dintr-un orb. Apoi, cel care are răspunderea unui dar, nu l-ar putea pune la lucru într-un mod folositor fără răbdare, fără dragoste pentru Hristos şi pentru Biserică, fără dependenţă. Dar cu nici un chip, nici uşurinţa de a vorbi, nici pregătirea sau ştiinţa omenească nu pot să ofere un dar. Cine se poate exprima clar, chiar şi elocvent, nu este pentru aceasta calificat de către Domnul; şi orice credincios care a primit astfel de însuşiri trebuie să se întrebe de ce le-a primit şi dacă ar face mai bine să le folosească pentru lume şi nu pentru Domnul. Calităţile omului nu au nici un fel de parte în adevărul lui Dumnezeu, în afară doar de faptul că Duhul Sfînt S-ar putea servi de ele şi că El le-ar folosi la cei pe care El îi cheamă, ceea ce este cu totul altceva. Dacă cei care sînt totdeauna gata să iasă în faţă au de învăţat „să nu surpe zidul" la care Dumnezeul măsurii a limitat darul lor (Eclesiastul 10.8), este de asemenea bine să îndemni pe cei „timizi" să nu se lase opriţi cînd se simt chemaţi de Domnul la o slujbă; să intre în lucrare cu această „îndrăzneală în credinţa care este în Hristos Isus" (1 Timotei 3.13), venită de la Dumnezeu, despre care cartea Faptele Apostolilor vorbeşte în mai

multe rînduri. Să caute părtăşia sfinţilor, nu aprobărilor linguşitoare, uneori suspecte şi totdeauna de temut, ci „critica sănătoasă", totdeauna de recunoscut, pentru că este inspirată de ascultarea Cuvîntului şi de dragoste.

Lucrarea femeilor

Noul Testament ne-o prezintă extrem de preţioasă, făcută la locul ei — fie pentru învăţătură în familie, în discuţii particulare, cum o vedem pe Priscila alături de Acuila ca să-i arate lui Apolo lucrurile mai cu de-amănuntul, sau pe cele patru fiice ale lui Filip prorocind — fie în toate aceste slujiri, ca cea a lui Fivi, „diaconiţă a bisericii din Chencrea", în care femeia este de neînlocuit:

ospitalitate, grijă de bolnavi etc. Dar în ce priveşte lucrarea publică de vestire a Cuvîntului în adunare, învăţătura Scripturii este atît de categorică încît este de ajuns s-o transcriem: „Este ruşine pentru femeie să vorbească în biserică... Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul... Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii... ci să rămînă în tăcere" (1 Corinteni 14.34,35; 1 Timotei 2.11-14). Aici nu mai este vorba de capacitate, de cunoaştere, nici de predare; este vorba numai de a cinsti pe Domnul în adunare, respectînd în ea rinduiala pe care o vrea Dumnezeu.
Astfel, egalitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu ca preoţi nu înseamnă deloc uniformitate. Preoţia tuturor celor credincioşi nu înseamnă că toţi au aceeaşi slujbă. Este o diversitate de daruri, dar un singur Duh.

75

III. Strîngerile laolaltă

Acelaşi îndemn preţios domină toată viaţa practică a adunării: „Toţi ce faceţi, să fie făcut cu dragoste" (1 Corinteni 15.14). Această dragoste, nedespărţită de adevăr (2 Ioan 3), uneşte prin „legătura desăvîrşirii", pe cei credincioşi şi aceasta în mod deosebit în ocaziile cînd adunarea este strînsă laolaltă. Acolo, în adevăr, este îndemnul ca „toate să se facă spre zidire", şi dragostea este cea care zideşte (1 Corinteni 14.26; 8.1). Acolo, de altă parte, pentru că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii, trebuie ca „toate să se facă în chip cuviincios şi cu rînduială" (1 Corinteni 14.40).
Adunarea se strînge laolaltă în Numele Domnului. El este izvorul binecuvîntării. Dacă El n-ar fi prezent acolo, la ce folos să te aduni? Dar din clipa în care te aduni pentru Numele Lui, El va fi acolo, credincios făgăduinţei Sale.
Sîntem îndemnaţi să nu părăsim „strîngerea laolaltă" (Evrei 10.25). Nu este o lege impusă, ci

76

amintirea unei condiţii de nelipsit a vieţii trupului. A părăsi această strîngere laolaltă, „cum au unii obicei", înseamnă a te lipsi pe tine însuţi şi a lipsi şi pe alţii, de care sîntem răspunzători, de ceea ce este necesar vieţii creştine comune.
Dar să luăm seama să nu împiedicăm, chiar fiind strînşi laolaltă, binecuvîntarea pe care Domnul vrea să ne-o dea, nedîndu-I Lui cinstea pe care o datorăm. Apostolul era înstristat că cei din Corint se adunau nu spre folosul lor, ci spre paguba lor (1 Corinteni 11.17). Este trist să gîndeşti că ne putem aduna spre paguba noastră, chiar pînă acolo încît să fim Judecaţi" (versetul 34), tot aşa după cum „muştele moarte... acresc untdelemnul negustorului de parfumuri" (Eclesiastul 10.1).
La corinteni, cea dintîi cauză a unei astfel de pierderi erau „partidele" (1 Corinteni 11.18,19); neînţelegeri tolerate şi întreţinute, gelozii, duşmănii mai mult sau mai puţin deschise, şi cîte alte lucruri împiedică lucrarea Duhului în adunare şi împiedică libertatea de inimă inaintea Domnului! Să ne aducem aminte de îndemnul totdeauna actual al însuşi Domnului Isus din Matei 5.23,24

şi să fim în rînduială cu fratele nostru înainte de a veni în faţa altarului şi a ne afla aici chiar împreună cu el.
O altă cauză a unei mari pagube este nesocotirea în adunare a demnităţii Domnului. El este prezent
77

acolo şi aceasta este totdeauna un pămînt sfînt, unde trebuie să ne scoatem încălţămintea din picioare. Astfel corintenii luau „în chip nevrednic" cina şi de aceea mulţi erau bolnavi printre ei şi unii dormeau.
în sfîrşit, este lipsa de discemămînt cu privire la „manifestările duhovniceşti" în adunare (1 Corin-teni 12-14), manifestări diferite cum sînt şi însăşi strîngerile laolaltă.

Strângeri laolaltă convocate şi strîngeri laolaltă ale adunării

Adunarea poate să fie strânsă laolaltă la iniţiativa unui frate sau a mai multora, pe care Domnul îi pune să dea o învăţătură, prin cuvîntări, studii sau convorbiri (Fapte 11.26). Acestea pot aduce cuvinte de înştiinţare, de mîngîiere sau de încurajare (Fapte 15.31). De asemenea se poate ca unii să aibă pe inimă să istorisească despre lucrarea Domnului, cum se vede la Fapte 14.26: Pavel şi Barnaba întorcîndu-se în Antiohia, „de unde fuseseră încredinţaţi în grija harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră", au adunat biserica, pentru a istorisi „tot ce făcuse Dumnezeu cu ei". O astfel de părtăşie în lucrare este preţioasă, dar prea rară.
Se pare că se greşeşte uneori în privinţa caracterului strângerilor laolaltă convocate şi se ezită să se spună că sînt „pentru Numele Domnului" sau făcute în jurul Lui. Am limita astfel, din obişnuinţă sau din cauza unor vederi deosebite şi înguste, ocaziile în care Adunarea se poate găsi grupată pentru Numele lui Isus şi în care se poate baza pe prezenţa Lui. Fără îndoială, slujitorul lui Dumnezeu care convoacă o strângere laolaltă pe răspunderea sa, face aceasta pentru a-şi putea realiza slujba pe care o are de îndeplinit şi este de dorit ca el să simtă mereu această răspundere înaintea Domnului, să aibă sentimentul că o astfel de convocare este într-adevăr din partea Sa. Este serioasă slujba oricărui frate care vizitează adunările locale. Dar principiul rămîne că Domnul este Cel care lucrează prin „darurile" pe care le foloseşte în acest fel, sub călăuzirea Duhului Sfînt.
într-o strângere laolaltă de felul acesta, adunarea este recunoscătoare Aceluia care vrea's-o zidească printr-un astfel de slujitor. Şi ea aşteaptă toate de la El. Fiecare trebuie să aibă pe inimă să ceară mai dinainte şi să ceară în tăcere în tot timpul strângerii laolaltă, ca nimic să nu fie dat care n-ar veni de la El. Cel care vorbeşte nu este decît un canal, de aceea trebuie o rugăciune neîncetată ca el să rămînă în legătură cu izvorul, ca să poată da o apă curată. Un control permanent trebuie să aibă loc, datorită
78
79
acestei „ungeri" pe care orice credincios o are, pentru ca tot ce se spune să fie potrivit Cuvîntului, iar adunarea, „stîlpul şi temelia adevărului", să poată primi cu bucurie „hrana potrivită" şi să nu fie în pericolul de a primi şi de acoperi o învăţătură stricată (Fapte 17.11; 1 Tesaloniceni 5.19-21; 2 Ioan9,10).

Este vorba în aceste cazuri, bine înţeles, de lucrarea de zidire în adunare. Este clar că nu s-ar putea numi strîngere laolaltă a adunării o strîngere laolaltă de evanghelizare ţinută printre oamenii lumii, unde este terenul normal al evanghelistului. Desigur, cuvîntul de evanghelizare îşi poate avea locul în orice strîngere laolaltă chiar „a adunării", mai ales în timpurile noastre cînd, ca şi pe vremea lui Timotei, trebuie să propăvăduieşti la timp şi nelatimp şi să faci lucrarea unei evanghelist, chiar şi cu alte daruri sau alte funcţii. Dar adunarea nu se strînge laolaltă cu scopul special de a evan-gheliza. Cînd Corneliu i-a spus lui Petru (Fapte 10.33): „Toţi sîntem aici, înaintea lui Dumnezeu, ca să auzim tot ce ţi-a poruncit Domnul," Duhul Sfînt era la lucru cu putere, fără îndoială; totuşi nu putea fi încă vorba de adunare, pentru că, în afară de Petru şi de fraţii care-1 însoţeau, ascultătorii nu primiseră încă Duh Sfînt.
Spre deosebire de strîngerile laolaltă astfel convocate de către slujitorii Cuvîntului, Noul Testa-

ment ne vorbeşte lămurit despre „strîngerile laolaltă ale adunării", normale, ţinute regulat, în care se exprimă într-un mod obişnuit viaţa unei adunări locale. Ele sînt un fapt colectiv, de la un capăt la altul. Toţi sînt chemaţi nu numai să asiste la ele, ci să şi participe în ele. „Cînd vă strîngeţi laolaltă ca adunare" sau „cînd vă adunaţi laolaltă", apoi „dacă deci adunarea întreagă s-ar strînge la un loc", spune apostolul (1 Corinteni 11.18,20; 14.23,26). Nu este vorba atunci de exercitarea deosebită a vreunui „dar", deşi darurile îşi au şi aici locul lor. Acestea sînt strîngerile laolaltă de căpetenie ale adunării. Ea vine să caute prezenţa Domnului pentru a pune la lucru funcţiile colective care îi sînt date. Ea priveşte numai la El, cu credinţă, fără a şti pe cine va călăuzi Duhul Sfînt să „lucreze". Nicidecum nu este de aşteptat aici o izvorîre de impulsuri stîngace şi fără legătură, care ar arăta doar o lucrare fără minte, a firii păcătoase (1 Corinteni 14.23), ci, dimpotrivă, această desfăşurare liniştita şi echilibrată, fără efort aparent, care caracterizează funcţionarea unui trup în bună sănătate, însufleţit dinăuntru prin puterea nevăzută a unui singur duh.

Adunarea se adresează lui Dumnezeu

în exercitarea acestor activităţi colective, între principalele privilegii ale Adunării lui Dumnezeu, pe care le-am văzut mai înainte, rugăciunea în comun şi adorarea în comun reprezintă activităţile în care adunarea se adresează lui Dumnezeu, vorbeşte lui Dumnezeu.
Pentru a vorbi lui Dumnezeu, fie cerîndu-I (prin rugăciune), fie oferindu-I (lauda), toţi fraţii sînt pe aceeaşi traptă, au acelaşi titlu, şi preoţia lor este legată, atît pentru mijlocire cît şi pentru adorare, de cea a lui Hristos slăvit. Fiecare se poate ruga, poate indica o cîntare pe care toţi s-o cînte, poate aduce mulţumiri în numele tuturor, avînd grijă ca să fie în dependenţă de Duhul care lucrează în adunare. Cine deschide gura este atunci gura adunării.
Rugăciuni şi mulţumiri ale adunării au desigur loc în toate strîngerile laolaltă.

Totuşi, însăşi rînduiala care este potrivită casei lui Dumnezeu face ca unele strîngeri laolaltă să fie în mod deosebit pentru rugăciune, altele pentru adorare.

Rugăciunea

Rugăciunea în comun este cea care, în Matei 18, este asociată de făgăduinţa prezenţei lui Isus, şi

aceasta îi dă preţul ei deosebit. Şi nu s-ar putea concepe o adunare locală fără strîngere laolaltă pentru rugăciune; la fel un credincios care nu s-ar ruga individual. Aceasta ar fi să refuzi să vii la izvor. Şi niciodată nu s-ar putea spune cît de dezastruos este ca strîngerile laolaltă pentru rugăciune să nu mai fie atît de frecventate, încît în multe locuri cei mai mulţi fraţi şi surori par să se dezintereseze de ele şi le lasă numai pe seama a cîtorva.

Nu este mai puţin adevărat că se întîmplă uneori ca cei care iau parte la ele să-i strice caracterul, chiar cu riscul de a îndepărta sufletele, în loc de a le atrage. Pierdem mai mult decît gîndim, cînd coborîm rugăciunea împreună la nişte reeditări vagi, în care abundă formule răsuflate — sau cînd ne place să aducem în ele expuneri de doctrină, amintind lui Dumnezeu adevărurile Cuvântului, ca şi cum am pretinde să-L învăţăm noi pe El. Discursuri interminabile şi obositoare, chiar dacă sînt sincere, împiedică pe unii fraţi tineri sau pe cei timizi să se roage, fie că nu li se mai lasă timp, fie că această abundenţă de cuvinte, de care ei se socotesc incapabili, îi descurajează. Să ne rugăm mai lung în particular, şi mai pe scurt în adunare. Toate acestea au mai fost spuse despre acest subiect, dar se pare că noi le uităm, căzînd din nou în rutină, oridecîteori îngenunchem în adunare. Dar cît de împrospătat te simţi prin rugăciuni precise, ***H:***

scurte dar stăruitoare, pentru nevoi reale care apasă cu adevărat toate inimile! într-adevăr, strîngerea laolaltă pentru rugăciune nu se improvizează. Ea presupune inimi pregătite, subiecte de cereri gîndite mai dinainte, pentru care toţi să aibă interes. Trebuie spus mai mult: ea presupune o viaţă petrecută în mod obişnuit cu Domnul, dragoste pentru El şi ai Săi şi aceste simţuri pe care numai o obişnuinţă continuă le dă (Evrei 5.14). Ea implică de altă parte învoiala între fraţi (Matei 18.19) şi n-ar trebui ea să fie, în mod hotărît, ocazia de a aranja orice neînţelegere în această privinţă?

Mai presus de toate, rugăciunea are nevoie de libertatea de acţiune a Duhului Sfînt. „Rugaţi-vă prin Duhul Sfînt" (spune Iuda 20; de asemenea Efeseni 6.16). Nu numai că El ne vine în ajutor în slăbiciunea noastră, dar El ne învaţă să cerem ce este potrivit şi dă îndrăzneala pentru a face acest lucru în Numele Domnului Isus.

Nepăsarea faţă de strângerile laolaltă pentru rugăciune şi deformarea lor sînt deci printre semnele cele mai evidente ale unui declin. Adunări de rugăciune sărace sau în mod artificial umflate cu cuvîntări lungi, sînt ele altceva decît dovada unei lipse de viaţă spirituală? Dar nu ar folosi la nimic să te opreşti cu tristeţe la nişte plîngeri asupra

lucrurilor care nu merg. Mai bine ar fi să ne îndemnăm unii pe alţii să găsim din nou remediul, atît de simplu şi atît de puternic: „Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să aflăm har, ca

să avem ajutor la momentul potrivit" (Evrei 4.16). Care dintre noi n-ar putea aduce mulţumiri lui Dumnezeu pentru că a găsit mult folos într-o adunare de rugăciune, modestă şi poate dispreţuită în ochii oamenilor, şi văzută în ochii lui Dumnezeu cu toată infirmitatea noastră, dar unde harul ne-a făcut să gustăm pacea Lui? (Filipeni 4.7). „El rămîhe credincios".

închinarea

Casa lui Dumnezeu, dacă este o „casă de rugăciune", este şi o casă de Jertfe duhovniceşti". A adora este fără discuţie cea mai înaltă funcţie a Adunării. Aceasta este închinarea în sensul cel mai potrivit al cuvîntului. După cum toţi copiii lui Dumnezeu sînt preoţi pentru a mijloci, ei sînt şi pentru a aduce tămîie şi a prezenta arderea-de-tot, ca toţi aceşti adoratori în Duh şi în adevăr pe care îi doreşte Tatăl. Lauda este adusă lui Dumnezeu prin Isus Hristos, care face curăţirea jertfelor noastre sfinte (Exod 28.38). Temeiurile laudei sînt subiectele minunate pe care Duhul Sfînt le pune pe inimile celor credincioşi: dragostea lui Dumnezeu, Persoana lui Hristos în dumnezeirea şi în umanitatea

Sa, suferinţele Sale, însuşirile Sale infinite... în închinare, Dumnezeu este obiectul, Isus Hristos conţinutul şi Duhul Sfînt puterea.

Fiecare dintre noi este chemat „să binecuvînteze pe Domnul în orice vreme", ca psalmistul (Psalmul 34.1). Dar este o laudă colectivă, al cărei centru şi susţinător este Hristos (Evrei 2.12). El însuşi ia loc *Jn* mijlocul adunării" pentru a cînta laudele „Dumnezeului Său", al cărui Nume El îl vesteşte fraţilor Săi. Adunarea este locul jertfelor sfinte" şi seriozitatea acestor „jertfe de laudă" este arătată într-o stare de fericire plină de pace. Nu este alt loc unde să le aduci cu mai multă căldură şi realitate.

Cu privire la timpul în care adunarea trebuie să se strîngă laolaltă în vederea închinării, nu avem vreo îndrumare scrisă, ca şi pentru celelalte strîngeri laolaltă. Dar în Noul Testament punerea deoparte a zilei Domnului se impune oricărui spirit al cărui auz a fost înnoit, şi oricărei conştiinţe sensibile la ceea ce aşteaptă Domnul. Această zi, cea dintîi a săptămînii, este cea a învierii, în seara

căreia El a venit şi a stat în mijlocul alor Săi strînşi laolaltă. Locuri ca Fapte 20.7, 1 Corinteni 16.2, arată că creştinii din timpul apostolului Pavel puneau deoparte această zi pentru a se strînge laolaltă şi îndeosebi pentru a frînge pîinea. Toate fac să dea duminicii o idee care nu are nimic comun

cu sabatul, afară doar de faptul că ziua Domnului trebuie să fie cinstită (Isaia 58.13).
închinarea înţeleaptă se desfăşoară în libertatea Duhului. Orice arătare a firii păcătoase este aici mai urîtă ca oriunde, fie că ar fi o organizare mai dinainte, fie o conducere omenească, fie impulsuri fără control. Duhul crează un curent sensibil pentru orice credincios şi El inspiră cîntări, laude, citiri ale Cuvîntului, totul fiind dat într-o armonie vie şi cu un nivel mai mult sau mai puţin ridicat, potrivit cu starea spirituală a adunării. Este ca un concert cu multe partituri, dar care toate conduc la o expresie de unitate, fiind sub călăuzirea Aceluia care este nevăzut, dar totdeauna prezent.
Nimeni n-ar trebui să rămînă inactiv la închinare. Fiecare trebuie să aibă ceva de adus, afară numai dacă inima vreunuia nu a fost ocupată decît numai de lucrurile lumii şi sărăcia „coşului" său îl face să se judece pe sine însuşi, într-un mod binefăcător, într-o închinare, chiar tăcerile nu sînt intervale goale, în care să te neliniştеşti, ci, tocmai ca în casa plină de mirosul parfumului pe care Mana 1-a vărsat la picioarele Domnului fără să zică un cuvînt, atmosfera este plină de o adorare fără cuvinte. Ele nu formează pauze care să aibă scopul de a răsufla între manifestări verbale; mai degrabă acestea sînt I cele ce o întrerup, pentru a exprima ceea ce Duhul Itocmai a pus în inimi spre slava lui Dumnezeu Tatăl

şi Dumnezeu Fiul. Dacă Scriptura este prezentată, aceasta este pentru a îndemna la laudă şi a da călăuzirea Duhului în aceste laude. Nu poate fi decît folos atunci cînd înlături orice obişnuinţă şi orice încredere în om. „Noi... ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu... ne lăudăm în Hristos Isus şi... nu ne încredem în noi înşine", spune apostolul (Filipeni 3.3). Nu aici este locul unde darurile cele mai calificate pentru slujirea Cuvîntului au să se desfăşoare, decît pentru a „sluji" ca leviţii şi a ajuta adunarea să-L adore pe Dumnezeu. Adunarea este cea care vorbeşte prin unul sau altul din mădularele ei, care ar nimici lucrarea călăuzitoare a Duhului, dacă ar exprima alt lucru decît ce este în măsură să simtă ea, chiar dacă ar fi vorba de adevăruri înălţătoare. A lăsa pe unii şi mai ales pe unul singur, sarcina grea de „a conduce" închinarea, sau mai bine zis de a pretinde că o conduce, înseamnă tocmai a lipsi adunarea de binecuvîntarea ei. Şi nimeni nu este „consacrat" pentru a aduce mulţumiri în vederea distribuirii cinei; este firesc ca această slujbă să fie în mod deosebit a cîte unui frate mai în vîrstă, dar fără ca aceasta să creeze o obişnuinţă sau o regulă.
închinarea poate avea loc şi fără luarea *cinei.* Dar nu s-ar putea concepe cina fără închinare. Ea este însoţită de laude şi mulţumiri, ea se sărbătoreşte în adorare. Ea poate să fie aşezată la punctul cul-

minant al închinării, dar ar fi şi mai normal ca ea însăşi să provoace

preamărirea şi să se continue şi după frângerea pîinii, hrănită de o adorare nouă şi de o notă de cea mai înaltă măreţie. De închinare se leagă, în adevăr, toate rezultatele morţii lui Hristos, şi la închinare este loc pentru bucuria Rusaliilor şi chiar a sărbătorii Corturilor, însă cina vorbeşte despre moartea lui Hristos, pentru care Pastele era un tip; şi nimic nu este mai măreţ. Adunaţi în cea dinţii zi a săptămînii „ca să frîngem pîinea" ca odinioară sfinţii din Troa, vestim la Masa Domnului cea mai înaltă manifestare a dragostei dumnezeieşti. Dacă ne-am da seama mai mult de acest lucru, ne-am teme să rostim prea multe cuvinte şi mulţumirile ar fi mai scurte. însăşi Cina este cea care vorbeşte.

Acolo, în adevăr, are loc amintirea morţii lui Hristos, şi noi folosim limbajul care nu se poate compara şi înlocui al seninelor rânduite de El. Prin ele nu numai că El ne aminteşte moartea Sa, ci El ni Se aminteşte pe Sine însuşi ca Cel care a murit; iar noi facem acest lucru în amintirea Lui.

Acolo este mărturia cea mai puternică dată lui Hristos în această lume, de către acei care nu sînt din ea şi care aşteaptă pe Stăpînul lor: noi vestim „mortea Domnului, pînă va veni El". De asemenea, ca această masă să se ţină într-un chip vrednic, fiecare „să se cerceteze pe sine însuşi", judecîndu-se

pe sine însuşi (şi nu numai faptele sale), şi adunarea să se bucure de o deplină libertate a Duhului, avînd în mijloc pe Domnul la masa Sa.

Şi ea este *Masa Domnului,* nu a noastră. Este regretabil că nu toţi ai Săi se unesc să răspundă invitaţiei Lui. Nici unul din cei care îi aparţin nu are motiv întemeiat să stea deoparte; dacă vreun lucru din viaţa unui credincios îl reţine, poate el să suporte ca acest lucru să-1 ţină departe de cea mai curată dintre bucurii şi poate el să refuze să-1 înlăture pentru a putea asculta de Mîntuitorul său? „Fiecare să se cerceteze pe sine însuşi şi în felul acesta să mănînce din pîine şi să bea din pahar" — şi nicidecum să se abţină.

Acolo, în acelaşi timp se gustă comuniunea, în exprimarea „unui singur trup", potrivit cu ce citim în 1 Corinteni 10.15-17. Ne gîndim la toţi copiii lui Dumnezeu, spălaţi cu acest sînge, mădulare ale acestui trup. Prezenţi sau absenţi, cunoscuţi şi necunoscuţi, noi îi vedem una în El. Dar însuşi faptul că nu putem fi acolo decît potrivit unităţii trupului, ne obligă să păstrăm unitatea Duhului. In această lumină, cît de meschine ne apar atîtea neînţelegeri pe care de obicei neglijent să le judecăm şi care tulbură părtăşia! De altă parte, în ce fel sentimentul prezenţei sfinte va constrînge adunarea să se cureţe de „aluatul cel vechi", ajungînd pînă la a da afară răul din mijlocul ei, după

ce va fi epuizat toate mijloacele de al îndepărtai Această curăţire practică, individuală şi colectivă este de nelipsit în practicarea „preoţiei". Ligheanul de aramă este la îndemînă; Aaron şi fiii săi se spălau în el cînd intrau în cortul mărturiei şi se apropriau de altar (Exod 40.31,32).

Adunarea primeşte **din partea lui Dumnezeu**

Adunarea fiind astfel strînsă laolaltă, Domnul îi dă ceva. El lucrează pentru zidirea alor Săi prin „darurile" potrivite pentru aceasta. Darurile sînt chemate să fie nu gura adunării, ca să vorbească lui Dumnezeu, ci să fie glasul lui Dumnezeu pentru a vorbi adunării (1 Petru 4.11). O astfel de lucrare îşi are

locul în toate strîngerile laolaltă. Atît la adunările de rugăciune, cît şi la cele de închinare, Duhul Se slujeşte de Cuvînt pentru a mişca inimile, a trezi cugetele, a aduce sufletele la starea care le este potrivită, iar pentru aceasta va folosi pe cîte unul sau altul ca pe un dar de proroc.

Dar această lucrare îşi are locul îndeosebi la adunările pe care noi avem obiceiul să le distingem sub numele de „adunări de zidire", acelea pe care ni le arată 1 Corinteni 14. Este bine totuşi de a observa că, potrivit învăţăturii înseşi a acestui capitol, rugăciunile, cîntările, mulţumirile intervin în astfel de adunări şi contribuie la zidire, în acelaşi

91

fel ca şi lucrarea „darurilor". De fapt, ar fi oarecum periculos să încerci să sistematizezi diferitele feluri de strîngere laolaltă; ar însemna să pretinzi să limitezi lucrarea Duhului.

Se poate chiar ca astfel de strîngeri laolaltă să nu existe deloc. Sînt adunări locale care, în afară de închinare, nu au alte strîngeri laolaltă decît acelea ţinute ocazional de fraţi în trecere pe acolo. Ele se lipsesc singure de hrană, încît ajung să dispară în nelucrare. Ce ai putea spune despre un trup care nu se hrăneşte?

Sau poate aceste strîngeri laolaltă se găsesc de fapt înlocuite în viaţa adunării locale prin ceva cu totul diferit, adică prin strângerea laolaltă pentru care cutare şi cutare frate se însărcinează la lucru. Atunci te aştepţi la cineva. Sub forme mai mult sau mai puţin corecte, tocmai în felul acesta, în cea mai mare parte din cazuri, se prezintă strîngerea laolaltă zisă de zidire. Aceste strîngeri ne-ar aminti mai degrabă de categoria strîngerilor laolaltă convocate, numai că ele sînt aşa într-un mod obişnuit şi fix. Ele pot fi de mare folos. Adunarea riscă totuşi nu numai de a fi hrănită într-un mod prea uniform, ceea ce sfîrşeşte prin a fi insuficient, chiar dacă învăţătura este de calitate, dar şi de a cădea într-o pasivitate de temut şi de a se încrede, fără îndoială, într-un om mai mult decît în Domnul; pe scurt, de a pregăti un cler. Ea nu funcţionează, se atrofiază.

92

Lucrarea fraţilor care au daruri nu s-ar micşora dacă ea s-ar desfăşura în timpul strîngerilor laolaltă în care libertatea deplină ar fi lăsată Duhului; dimpotrivă, ea ar fi desigur mai rodnică, fără a risca de a înghesui pînă la sufocare celelalte mijloace de zidire.

Fie că sînt daruri deosebite sau nu, este de ajuns să te aduni bazîndu-te pe Domnul, iar El va lucra în chip minunat. El va da ce trebuie pentru a mîngîia, a îndemna, pentru „a zidi". Darurile deja recunoscute se vor folosi cu bună ştiinţă, fără a se găsi obligate să spună vorbe multe cînd nu au nimic de spus. Alte daruri se vor arăta şi acest lucru este necesar. Domnul va ridica după cum vrea pe aceşti „proroci" care vorbesc din partea Sa într-un mod înţelept şi substanţial pentru zidire. Doi sau trei pot să fie chemaţi să vorbească în aceeaşi strîngere laolaltă; ce binecuvântare cînd mai mulţi prezintă, în continuare, aspecte diferite ale unui aceluiaşi subiect! S-a spus de multe ori, cinci cuvinte, ca cele cinci pîni de orz care au săturat o mulţime, vor avea adesea mai mult efect decît unele cuvîntări lungi. Şi cîte daruri rămîn nefolosite, ţinute în urmă fie printr-o modestie falsă la cei care le au, fie prin prea marea activitate a altor

fraţi dăruiţi!
Este desigur pericolul ca libertatea Duhului să devină pricină de manifestare pentru firea păcătoasă şi ca totul să se petreacă în aşa fel ca şi
93
cum fiecare ar avea dreptul să vorbească. Aşa chiar se întâmplă din nenorocire uneori. Acest subiect a fost atins mai sus, cînd am vorbit despre slujire. Cel care, în adunare se simte bine că el vorbeşte, este fără folos pentru ascultătorii săi; îi place să ţină discursuri nesfîrşite, fără limită. Fiecare este dator să înţeleagă dacă într-adevăr primeşte de la Domnul, prin Duhul, ceea ce prezintă, sau dacă ce aduce înainte nu sînt decît propriile lui gînduri. Şi duhul prorocilor este supus prorocilor. Dar sensibilitatea spirituală a adunării trebuie să fie totdeauna în gardă. Dacă ea este într-o stare normală, cel care vorbeşte fără să zidească va fi înştiinţat şi, dacă se încăpăţînează, va fi oprit de la vorbire, pentru binele adunării. Libertatea creştină nu aduce cu sine teama de a face o critică sănătoasă şi potrivită; este nevoie să se facă această critică, atunci cînd cineva vorbeşte de obicei fără să zidească. Fără îndoială, trebuie înţelegere, lucrurile trebuie spuse cu dragoste frăţească şi blîndeţe, după ce ne-am rugat mult, pentru ca Domnul să rezolve problema fără intervenţia omului; dar totul trebuie să se facă pentru binele adunării, spre slava lui Dumnezeu. Prea adesea cei care critică se exprimă fără chibzuinţă, în afară, în familii, fără pic de dragoste şi de pricepere, şi aceasta este o pricină de amărăciune.
Va fi de ajuns să mai subliniez că şi aici, ca şi la închinare, tăcerea nu este însoţită totdeauna de
94
lipsă de activitate, şi că Duhul Sfînt poate lucra cu putere în timpul perioadelor de tăcere. Dar cînd aceste tăceri sînt apăsătoare, în mod vădit goale, aceasta trebuie să aducă trezire în cugete şi să ne facă să strigăm către Domnul, pentru ca El să ne deschidă Cuvîntul Său.
Totul este să ne dăm seama de prezenţa Sa. El este Cel care strînge laolaltă. Puţin contează dacă se vorbeşte sau nu, atîta timp cît sufletele se ştiu împreună cu El. Atunci nu va fi nici grabă, nici întîrziere. Nu se va simţi nevoia unei intervenţii omeneşti ca să organizeze ceva mai dinainte sau pentru a ţine o anumită rînduială. Să notăm aici cu grijă învăţătura de la 1 Corinteni 14. Ea ne-a fost dată pentru că în Corint era multă neorânduială prin abuzul darurilor de har: deţinătorii lor le foloseau nu pentru zidirea adunării, ci pentru propria lor satisfacţie. Dar nu există, în acest capitol, nici un cuvînt despre vreo organizaţie care să aibă rostul de a preveni această neorânduială, nici despre necesitatea vreunui preşedinte văzut. Totul este lăsat pe seama Duhului, în dependenţă de care trebuie să fie ţinuţi toţi. Corintenii ieşiseră din păgînism, unde manifestările spirituale erau bogate şi ei erau dornici după daruri strălucite. Dumnezeul rânduielii şi al păcii îi îndeamnă: „Totul să se facă spre zidire". Ei se purtau ca nişte copii: „Fiţi oameni" în judecata voastră, le spune Cuvîntul.
9!»
Şi noi, de asemenea, care atît de des folosim copilăreşte resursele preţioase date Adunării lui Dumnezeu, şi noi „să fim oameni"!
Dumnezeu să ne facă, ori de cîte ori ne strîngem laolaltă, să ţinem cu tărie prin credinţă cele două mari privilegii care sînt la temelia stringerii laolaltă potrivit

gîndului Lui: prezenţa personală a Domnului Isus şi lucrarea Duhului Sfînt în Adunare. Toate amănuntele practice ale strîngerilor laolaltă, care nici nu era cazul să fie atinse aici în aceste pagini, sînt deja puse la locul lor mai dinainte, dacă aceste două fapte hotărăsc totul pentru noi.
96

IV. Mersul Adunării

„Ţinînd **adevărul în** dragoste"

Viaţa adunării nu se mărgineşte la strîngerile laolaltă, deşi se manifestă în felul acesta şi mai presus de toate la Masa Domnului. în realitate lucrarea ei cuprinde întreaga viaţă creştină a tuturor credincioşilor. Fie că îţi dai seama sau nu, toate amănuntele vieţii spirituale ale fiecăruia dintre ei se resimt asupra întregului trup. împrăştierea peste măsură a copiilor lui Dumnezeu la ora actuală şi confuzia generală dintre lume şi creştinătate au devenit tot mai dureroase şi mai umilitoare. A ajuns aproape imposibil, de mult timp, să realizezi această solidaritate vitală cu toţi, în alt fel de gîndire, prin rugăciune şi cînd arătăm că sîntem „un singur trup", luînd cina. Desigur, sîritem fericiţi să gustăm dragostea creştină cu toţi cei pe care îi putem întîlni şi recunoaşte ca fiind creştini adevăraţi. Şi practica relaţiilor frăţeşti, cît de binecuvîntată şi îmbucurătoare ar putea fi ea, se află, vai, limitată de imposibilitatea de a urma acelaşi drum cu alţii, cînd acest drum se depărtează de adevăr; cel puţin să mergem atît de departe cît putem fi împreună „pe aceeaşi cale".

. . Dacă am avea pe inimă interesele lui Hristos în Adunare şi grija „pentru toate adunările" ne-ar preocupa aşa cum ea apăsa în fiecare zi pe apostolul Pavel (2 Corinteni 11.28), am avea mai des pe buze cuvintele îndurerate ale proorocului: „Vai! cum s-a înnegrit aurul şi cum s-a schimbat aurul cel curat! Cum s-au risipit pietrele sfîntului locaş pe la toate colţurile străzilor!" (Plîngerile 4.1). Şi în aceleaşi timp am arăta o recunoaştere mai arzătoare faţă de Dumnezeu ale cărui bunătăţi „nu s-au sfîrşit" (3.22) şi faţă de Acela care a dat mărturiei slabe a Filadelfiei cele mai mari făgăduinţe. Să nu încetăm să-I cerem harul de a fi în rîndurile acestor martori.

Cei pe care harul lui Dumnezeu a binevoit să-i adune, ca mărturie a valorii de totdeauna a Numelui lui Isus pentru a strînge laolaltă, trebuie să vegheze ca drepturile Domnului să fie menţinute în aceste strîngeri, aşa cum ar trebui să fie peste tot în Biserică. S-ar putea spune că ei ar trebui să se poarte ca şi cum ar fi întreaga Biserică.

Aceasta cere lucrarea continuă a dragostei în adevăr. Ce mărturie ar fi dată şi cîte suflete sincere ar fi întărite, dacă toate relaţiile între noi ar purta trăsătura acestei duble influenţe! „Urmăriţi pacea
98
cu toţi şi sfinţirea... luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu" (Evrei 12.14,15). De cîte ori Cuvîntul ne învaţă să ne îndemnăm unii pe alţii, să ne înţelegem şi să ne ajutăm, să ne mîngîiem unii pe alţii! Toată învăţătura practică a Noului Testament este strîns legată de învăţătura care ne este dată ca să „ajungem toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4.13). Şi tocmai în legătură cu adunarea găsim îndemnurile practice

ale epistolelor către Efeseni şi Coloseni, care, mai mult ca altele, cuprind întreaga viaţă a credincioşilor aici pe pămînt. Această viaţă nu este văzută niciodată numai sub un unghi individual. De aici, însemnătatea nespus de mare a tot ceea ce Domnul a pus „în trup" pentru zidire: pentru ca, spunînd adevărul în dragoste, să creştem în toate privinţele pînă la Cel care este Capul, Hristos. „Din El tot trupul, bine alcătuit şi strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi face creşterea potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste" (Efeseni 4.15,16). Oare „lucrează" aşa cum trebuie fiecare din părţile trupului (şi fiecare dintre noi este o parte din el) şi lăsăm noi ca fiecare încheietură să funcţioneze liber pentru a îndrepta şi a strînge bine pe celelalte, ca să dea peste tot hrana care trebuie din partea Domnului?
99

Adunarea folosind autoritatea in Numele Domnului

Sfera de autoritate a Adunării

Adunarea are dreptul să intervină în raporturile dintre indivizi: Matei 18 ne arată că ea este cea mai înaltă instanţă pe pămînt la care se poate adresa un frate nedreptăţit de un altul. Ea nu se poate să rămînă fără interes în buna armonie dintre mădularele trupului lui Hristos. Apostolul dorea, cu privire la filipeni, să audă că rămîneau tari în acelaşi duh, Jiuptînd împreună cu un suflet"; el ar fi avut bucuria sa „deplină", să-i vadă avînd o simţire, un gînd, o dragoste; şi, pentru a ruga pe Evodia şi Sintichia să aibă un singur gînd în Domnul, el foloseşte epistola pe care o scrie întregii adunări.

Mai mult, adunarea trebuie să cunoască viaţa practică a fiecăruia dintre cei care participă la mărturia colectivă. Ea este locul în care ei trebuie să crească şi să rodească, în pace, în bucuria pe care o dă legătura frăţească. Dar acesta este un lucru prea delicat şi mereu trebuie să fim atenţi ca să-1 restabilim. încrederea frăţească şi vegherea unora asupra altora, sub autoritatea Domnului şi supunerea faţă de Cuvînt, merg împreună.

100

Fără îndoială, adunarea nu are, ca sarcină a ei, să introducă pe cineva în trupul lui Hristos; acest fapt ar fi cu totul greşit, deşi aşa sînt pretenţiilt-unor biserici. Devii mădular al acestui trup prin naşterea din nou, care este o lucrare a lui Dumnezeu prin Duhul şi Cuvîntul Său.

Adunarea nu are de intervenit, la drept vorbind, în intrarea în mărturia creştină, casa cea mare, act care se face prin botez, oricare ar fi modul sau timpul cînd este făcut. Nu găsim nicăieri în Scriptură botezul făcut de Biserică sau în numele Bisericii, ci de către slujitori ai Domnului, în Numele Lui.

Dar adunarea are privilegiul să recunoască şi să primească pe cei pe care „Hristos i-a primit... spre slava lui Dumnezeu" (Romani 15.7). Ea îi primeşte la masa Domnului, unde se exprimă, nici n-ar mai fi cazul să spunem, unitatea trupului.

Totuşi, aşa cum am văzut deja şi trebuie să revenim, ea are răspunderea de a păstra sfinţenia acestei mese şi curăţia casei lui Dumnezeu. Aceasta, pentru slava Domnului şi pentru binele spiritual al celor ai Săi. Trebuie menţinută o rînduială şi această grijă aparţine Adunării. Ea are de luat hotărîri, potrivit principiului spus de Domnul Isus: „Adevărat vă spun, orice veţi lega pe pămînt,

va fi
101
legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer" (Matei 18.18). Această lucrare spirituală este în sarcina întregii adunări locale sau, în starea prezentă de lucruri, grupului de martori ai Domnului care corespund normelor unei adunări a lui Dumnezeu. Cei pe care „Duhul Sfînt... i-a pus supraveghetori" şi într-un mod mai general toţi cei care au pe inimă interesele lui Hristos în adunare se vor ocupa de ea fără îndoială cu o atenţie deosebită. Şi potrivit rînduielii stabilite în Scriptură, fraţii au un rol de administrare pe care surorile nu-1 pot pretinde. Nu este deloc vorba, în toate acestea, de probleme de procedură sau de formule: faptul de căpetenie este ca întreaga conştiinţă a adunării să fie mereu încercată înaintea Domnului, pentru ca totul să fie făcut potrivit voii Lui, pentru El, în Numele Său, în libertatea deplină a Duhului.

Primirea la Masa Domnului

Grija pentru slava Domnului, numai ea trebuie să stăpînească atunci cînd este vorba de a primi pe cineva la Masa Domnului. Trebuie să fie cunoscut ca un copil al lui Dumnezeu, fapt care îl arată nu numai cuvintele lui (el îl mărturiseşte cu gura „pe Isus ca Domn", crezînd în inima sa că „Dumnezeu L-a înviat dintre cei morţi" (Romani 10.9), ci şi purtarea lui. Nu se va cere nicidecum o perfecţiune
102
închipuită, ci un mers despărţit de rău, în judecarea de sine: practic, o purtare onorabilă recunoscută şi absenţa oricărei legături cu învăţături care ar aduce vreo atingere Persoanei lui Hristos (2 Ioan 9.10). Aici nu este vorba de o eunoaştere mai mult sau mai puţin profundă; nu este vreun examen la care să fie supus cineva, ci adunarea trebuie să aibă siguranţa că noul venit este sănătos în credinţă şi că îşi potriveşte viaţa cu această credinţă. Abia dacă mai este nevoie să spunem, cu cît învăţăturile greşite s-au înmulţit în creştinătate, cu atît a fost nevoie de mai multă veghere în admiterea la Masa Domnului. Cei care caută să-i înjosească pe fraţi, numindu-i „strimţi", să afle că, în cele mai dese cazuri, cu o mare strîngere de inimă, dar cu convingerea deplină că apără drepturile Stăpînului lor, aceşti fraţi caută să nu deschidă poarta cetăţii Sale la nimic rău. Şi să recunoaştem că de fapt n-am făcut îndestul acest lucru!

Disciplina

„Disciplina" Adunării cu privire la „cei dinăuntru", cum spune apostolul, este absolut necesară (1 Corinteni 5.12). Ea constă în a sfătui, a înştiinţa, a mustra dacă este nevoie, înainte de a ajunge la datoria tristă de „a judeca". Un credincios care nu obişnuieşte să se judece pe sine şi începe să se depărteze puţin cîte puţin de cale, merge spre o
103
cădere gravă, care va arunca o pată nu numai asupra mărturiei sale proprii, ci şi a adunării. Şi tocmai aici dragostea frăţească trebuie să lucreze ca „să-I ridice", acoperind „o mulţime de păcate" (Iacov 5.19,20; 1 Petru 4.8; Galateni 6.1; 2 Tesaloniceni 3.14,15 etc). Un spirit modest, întristat de lipsurile altuia, practicînd această spălare a picioarelor pe care Isus ne-a lăsat-o ca exemplu, va face mai mult, adesea, decît nişte mustrări aspre. Dumnezeu să înmulţească numărul păstorilor care au în acelaşi timp înţelepciunea şi tăria de a face o

disciplină familială, fără cruţare în privinţa greşelii, dar plină de dragoste şi de milă faţă de cel slab. Dar adunarea, şi nu numai cutare sau cutare frate individual, are datoria de a se ocupa de cei care „umblă în neorînduială"; dar nu poate să facă acest lucru într-un fel sănătos, dacă ea nu poartă doliu (1 Corinteni 5), umilită, considerând ca al ei păcatul unuia din adunare, şi neluînd poziţia de acuzator. Iar dacă disciplina nu are roade şi se dovedeşte că este vorba de un „rău", atunci, încetînd disciplina de care ea este datoare, îl dă afară, unde îl judecă Dumnezeu" (1 Corinteni 5.13) pe cel care nu s-a lăsat îndreptat. „Scoţînd răul" din mijlocul ei, ea se curăţeşte, în umilire şi durere. Faţă de cel de care se desparte, ea lucrează în vederea îndreptării lui; în ce o priveşte, ea se judecă înaintea Domnului. „Noi am păcătuit", noi am lucrat rău, spunea Neemia.

104

Valoarea universală a hotărîrilor adunării

Hotărîrile adunării, luate sub privirea Domnului, srnt pecetluite cu autoritatea Sa, încît ceea ce s-a făcut într-o adunare locală are valoare pentru întreaga Adunare, adică pentru toate adunările locale. De aici, între altele, folosirea scrisorilor de recomandare prin care o adunare locală este asigurată că un nou venit, necunoscut de ea, este în comuniune într-o altă adunare; de asemenea unui creştin care este în comuniune, îi este asigurată primirea oriunde el se prezintă (Romani 16.1; 2 Corinteni 3.1).

„Partidele"

Nimic mai simplu, în adevăr, ca principiul funcţionării unei adunări întemeiată pe unitatea trupului lui Hristos. Practicarea lui, dimpotrivă, a devenit dintre cele mai delicate în confuzia eclesias-tică de acum.

Aici se deschide din nou un subiect care trebuie să lucreze în orice suflet care îl iubeşte pe Domnul: este cel al mulţimilor de mese întinse chiar şi în afara organizaţiilor creştinătăţii. „Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta", născocind, independent de aceste „denominaţii religioase" care sînt roade evidente ale activităţii omeneşti, cele mai nebăgate în

105

seamă şi înşelătoare contrafaceri ale lucrării lui Dumnezeu. Unde să găseşti Masa Domnului? Unde ai fi sigur că te aduni cu toată curăţia de cuget, în ascultare de Cuvînt?

Mai întîi, să nu ne mirăm că vrăjmaşul s-a înverşunat împotriva mărturiei ridicate de Dumnezeu în timpurile din urmă şi că a reuşit, folosin-du-se de lipsa noastră de veghere, ca să dezbine pe cei care ieşiseră din tabără. Avem toţi partea noastră de vină în această stare umilitoare de lucruri. Trebuie să recunoaştem acest lucru, în loc de a pretinde cu mîndrie şi descurajare în acelaşi timp:... ei au părăsit legămîntul Tău, au dărîmat altarele Tale... şi am rămas noi singuri...

Apoi să cerem Domnului priceperea şi rîvna necesară ca să căutăm pe cei „şapte mii" pe care El Şi i-a păstrat (1 împăraţi), căci El „cunoaşte pe cei care sînt ai Săi" — despărţindu-se în acelaşi timp de nelegiuire, căci nu se poate să fie părtăşie între întuneric şi lumină. încă odată, să fim siguri că „temelia tare a lui Dumnezeu rămîne", dar că ea poartă totdeauna aceeaşi pecete dublă.

Ochiul duhovnicesc va deosebi dacă o masă poate fi sau nu socotită ca fiind a Domnului, cercetînd principiile care sînt respectate acolo şi felul în care ea este pusă. Este de datoria fiecăruia să fie clar în această privinţă, aşa cum datoria
106

întregii adunări este de a şti cum să se poarte faţă de cine vine să ia parte la frîngerea pîinii.
Să luăm cazul în care există în aceeaşi localitate două mese independente una de alta. A recunoaşte şi pe una şi pe cealaltă în acelaşi fel, ca fiind masa Domnului, aceasta ar însenina să refuzi în mod conştient să păstrezi unitatea Duhului şi ar însemna să tăgăduieşti unitatea trupului. Este deci de neapărată trebuinţă să te interesezi în mod exact. Faptul că ar fi mai multe adunări, ar putea fi consecinţa unor învăţături greşite de care fraţii credincioşi sînt datori să se curăţească. Poate să fie cazul, dimpotrivă, de o dezbinare fără nici o altă pricină decît unele dezacorduri personale în legătură cu vreun caz de disciplină. Noi sosiţi au putut pe nedrept să pună „masa lor" fără să ţină seama de cea care exista. Nu se poate să rămîi neutru sau indiferent. Aceasta ar însemna fie a arăta o insensibilitate vinovată faţă de sfinţirea Numelui Domnului, fie a te asocia unei acţiuni sectare.
Pe de altă parte, masa Domnului n-ar putea exista într-un loc şi să rămînă independentă de cele care sînt puse în alte locuri pe aceeaşi temelie. Nu s-ar putea, de exemplu, să primeşti pe cineva care a fost dat afară în altă parte sau să-1 opreşti pe un altul care este primit acolo, fără să tăgăduieşti prin aceasta unitatea trupului.
107
O masă la care principiile lumii, autoritatea şi rînduielile oamenilor înlocuiesc în mod clar lucrarea Duhului Sfînt, sau o masă unde se admite să se tolereze în deplină cunoştinţă de cauză răul nejudecat, nu poate fi masa Domnului.
înseamnă oare atunci să faci din infailibilitate (purtarea fără greşeală) condiţia strîngerii laolaltă? Este clar că nu: ar mai putea fi vorba de strângere laolaltă, dacă aşa ar fi cazul? Se poate să fie şi sînt înfrîngeri, slăbiciuni, lipsuri, care vor fi iertate cînd sînt judecate şi mărturisite de adunarea însăşi. A refuza să recunoşti o adunare pentru că ea ar putea să aibă lipsuri în viaţa practică este împotriva literii şi spiritului învăţăturilor Cuvîntului. Dacă aceste lipsuri nu sînt judecate, ele vor putea să-L facă pe Domnul să intervină fie pentru a curaţi adunarea prin încercări dureroase, fie prin a-i Jua sfeşnicul de la locul lui". Noi riscăm uneori să ne aşezăm în locul Lui în rolul pe care El fl are ca „Cel care umblă prin mijlocul celor şapte sfeşnice de aur".
Dacă deci o hotărîre a adunării ar părea neîntemeiată — şi ea ar putea să fie — sau dacă dimpotrivă o adunare n-a luat o hotărîre care s-ar fi părut îndreptăţită, nu trebuie să uităm din această cauză că: „Tot ce voi — adunarea — veţi lega pe pămînt, va fi legat în cer, şi tot ce veţi dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer". De asemenea este dureros să vezi atît de des criticîndu-
108
se, nu fără uşurătate sau îngîmfare, o hotărîre sau o lipsă de hotărîre a adunării. Dar dreptul de a hotărî al lui Hristos rămîne neatins. Şi dragostea Sa nu se schimbă. La El trebuie să privim dacă vreun lucru pare că n- a fost făcut

potrivit voii Lui, pentru ca El să intervină; Lui trebuie să-I fim supuşi, cu toată încrederea că El nu va lăsa să fie atinsă slava Numelui Său. El însuşi va şti să pună în faţa fraţilor altor adunări, datoria de a face mustrările frăţeşti devenite necesare. Dar trebuie ca toate acestea să fie făcute din partea Sa, fapt pe care u va arăta felul în care lucrurile vor fi prezentate: într-o dragoste adevărată, cu grija de a menţine sau de a restabili o comuniune a cărei pierdere ar fi resimţită ca o întristare profundă. Răbdarea şi dragostea vor şti să aştepte ca Domnul să dea la iveală ce este de judecat şi să aducă adunarea în situaţia de a se judeca. Dar este cu totul alt caz cînd o adunare acceptă, în principiu şi nu ca urmare a unei greşeli întîmplătoare, să tolereze răul — moral sau ca învăţătură, cel de al doilea fiind mai nefast, lăsînd fiecăruia răspunderea sa fără a socoti că şi ea are o răspundere, sau neţinîndu-se angajată de acţiunea unei alte adunări. în astfel de cazuri, noţiunea însăşi a unităţii trupului este nimicită, drepturile Domnului sînt nesocotite şi, cum s-a spus mai sus,

li I

o astfel de adunare n-ar mai putea fi recunoscută ca o adunare a lui Dumnezeu.

Concluzii

Nu fără tristeţe trebuie să ajungi la astfel de subiete care ofilesc, cînd gîndirea la Adunarea lui Dumnezeu ar trebui să fie numai dragoste, plăcere, bucurie. Trebuie să lupţi pentru adevărurile care o privesc, atunci cînd ai dori doar să găseşti în ea un loc de refugiu, de pace în mijlocul acestei lumi zbuciumate. Dar inima se simte mîngîiată şi întărită la gîndul că, întocmai ca soarele dincolo de ceaţa cea mai groasă, planul dumnezeiesc cu privire la Adunare rămîne neschimbat şi slăvit. Dragostea care întrece orice cunoştinţă conduce toate căile lui Hristos faţă de ea. El o îngrijeşte şi o hrăneşte; în curînd El o va lua la El. Să punem bine stăpînire pe aceste realităţi care dau viaţă: Hristos în slavă, Duhul Sfînt aici pe pămînt, unitatea Bisericii, nădejdea chemării cereşti. Noi nu ne mişcăm printre nişte adevăruri reci sau nişte reguli strimte şi seci. Noi nu agităm fără folos o materie stătută, ci sîntem aşezaţi în plină viaţă şi aceasta este viaţa dumnezeiască. Izvorul acestei vieţi este numai în Hristos, Capul slăvit al trupului care este încă pe pămînt, dar destinat şi el slavei cerului. Mereu preocupaţi de El şi conştienţi de imensitatea binecuvîntărilor duhovniceşti cu care sîntem

I\\

binecuvîntaţi „în El", ne vom găsi fără greutate strînşi laolaltă; adormiţi în El sau în viaţă, toţi sfinţii vor răspunde fără rezervă la această atracţie atotputernică, şi Hristos îşi va prezenta Biserica fără pată, fără zbîrcitură sau altceva asemănător, ci în frumuseţea ei, în unitatea ei. Această nădejde să facă din noi nişte biruitori.

„Iar Acelui care, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generaţiile, în vecii vecilor! Amin!" (Efeseni 3.20,21).

Cuprinsul

Introducere.....3
Partea întâia:
***Principiile adunării creştine*.....7**
/. Biserica potrivit gîndului lui Dumnezeu.....13
Preţul ei.....13
Planul lui Dumnezeu cu privire la Biserică.....15
Poziţia deosebită a Bisericii.....25
Alcătuirea Bisericii.....16
Comparaţii care arată unitatea
dintre Hristos şi Biserică.....18
De ce este Biserica pe pământ?.....22
Superioritatea privilegiilor Adunării.....27
Izvoare şi mijloace.....27
Responsabilitatea Bisericii.....29
II. Ce au făcut oamenii din Biserică.....31
începuturile.....31
De la apostoli pînă in timpurile noastre.....33
Creştinătatea şi Biserica.....35
III. Ce este de făcut în situaţia actuală.....40
Diferite categorii de grupări creştine.....40
1. Biserici cu pretenţii majoritare.....40
2. Biserici independente.....41
112
3. în afara taberei.....42
O himeră: reîntoarcerea creştinătăţii
la starea din timpul apostolilor.....43
Ceeacerămîne.....44
Caracteristicile permanente ale unei
Adunări a lui Dumnezeu.....46
Luarea de poziţie pe care
aceste trăsături o implică.....48
***Partea a doua: Practica strîngerii laolaltă potrivit gîndului lui Dumnezeu** 53*
I. Problema numelui.....56
II. Lucrarea de slujire.....59
Clerul şi slujba oficială.....59
Darurile de har.....63
Slujbele.....68
Libertate şi dependenţă.....71
Lucrarea femeilor.....74
III. Strîngerile laolaltă.....76
Strihgeri laolaltă convocate
şistrtngeri laolaltă ale adunării.....78
Adunarea se adresează lui Dumnezeu.....82
Rugăciunea.....82
închinarea.....85
Adunarea primeşte din partea lui Dumnezeu.....91
IV. Mersul Adunării.....97
Spuntnd adevărul în dragoste.....97
113

Adunarea folosind autoritatea
în Numele Domnului.....*100*
Sfera de autoritate a Adunării.....*100*
Primirea la Masa Domnului.....202
Disciplina.....203
Valoarea universală a hotărîrilor adunării.....205
Partidele.....205
Concluzii.....220

ADUNAREA CREŞTINS
Str. Luiggi Cazzavilan 30
BUCUREŞTI 2
Şi
G. Lang
Axente Sever 34 Sibiu
114

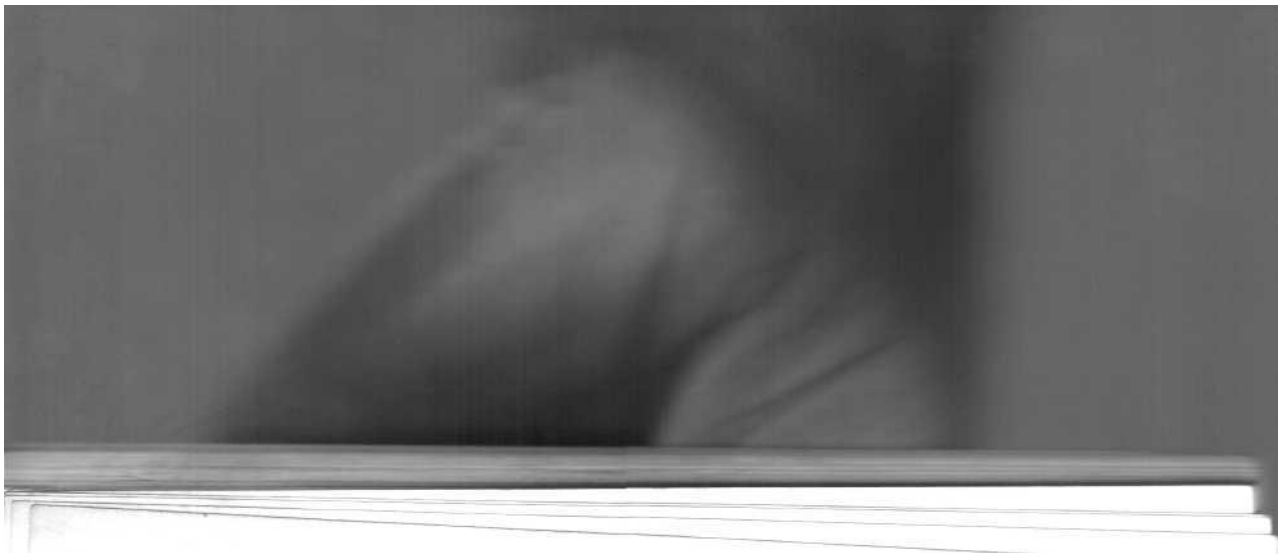

"